

Fredag den 20. januar 2017 (D)

1

Det er givet.

47. møde

Fredag den 20. januar 2017 kl. 10.00

Dagsorden

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 32:

Forespørgsel til børne- og socialministeren om børnefattigdom.

Af Pernille Skipper (EL) og Jakob Sølvhøj (EL).

(Anmeldelse 18.01.2017).

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 33:

Forespørgsel til justitsministeren om, hvordan regeringen vil sikre en fortsat nedgang i antallet af indbrud.

Af Trine Bramsen (S) m.fl.

(Anmeldelse 18.01.2017).

3) Forespørgsel nr. F 6:

Forespørgsel til statsministeren om regeringens værdipolitik med fokus på indvandringen.

Af Søren Espersen (DF) m.fl.

(Anmeldelse 14.10.2016. Fremme 25.10.2016).

Det sidste punkt på dagsordenen er:

3) Forespørgsel nr. F 6:**Forespørgsel til statsministeren:****Vil statsministeren redegøre for regeringens værdipolitik med fokus på de udfordringer, der følger af indvandringen, og som presser eller tvinger danskerne til at ændre levevis og adfærd og »rette ind« af hensyn til indvandrere?**

Af Søren Espersen (DF), Martin Henriksen (DF) og Peter Skaarup (DF).

(Anmeldelse 14.10.2016. Fremme 25.10.2016).

Kl. 10:01

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Jeg gør opmærksom på, at afstemning om eventuelle forslag til vedtagelse udsættes til torsdag den 26. januar 2017.

Først er det en begrundelse fra ordføreren for forespørgerne, hr. Søren Espersen, Dansk Folkeparti. Værsgo.

Kl. 10:01

Begrundelse

(Ordfører for forespørgerne)

Søren Espersen (DF):

Tak. Jeg takker statsministeren for, at han igen i denne samling stiller op for at tage drøftelsen af et emne, som i den grad beskæftiger danskerne i deres debatter og samtaler på arbejdspladserne, på uddannelsesinstitutionerne, og hvor de ellers færdes. Jeg kvitterer også for imødekommelsen af en lang række af Dansk Folkepartis krav, som hans regering har fulgt op; herunder jo videreførelsen af grænsekontrollen, som har været med til at bremse op for den tøjlesløse indvandring, og som nu i mere end 1 år har været os til gavn og glæde.

Det er en stor uro, der i disse år hersker blandt danskerne, hvilket vi som folketingsmedlemmer oplever, når vi er på farten, og som jeg er sikker på også statsministeren må have erfaret på sine møder rundtomkring. En ting er jo de praktiske problemer i forbindelse med indvandringen, og de problemer diskuterer vi jo i det daglige, og de vil sikkert også blive en del af denne debat, men temaet, som vi i DF som forespørgere har ønsket os, er det kulturelle, værdimæssige aspekt af indvandringen, som det også fremgår af forespørgsens tekst. Hvad gør vi, når vi tvinges eller presses til at ændre levevis og adfærd i vort eget land, når vi i højere og højere grad retter ind af hensyn til specielt muslimske indvandrere og specielt jo, hvor det drejer sig om de islamiske nypuritanske drømme, som er ved at æde det friske, som var et dansk kendetegn?

Men også andre surrealistiske begivenheder bør få alarmklokkerne til at ringe i Statsministeriet. Når et militærkup 2.500 km væk

Kl. 10:00

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Mødet er åbnet.

Det første punkt på dagsordenen er:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 32:**Forespørgsel til børne- og socialministeren om børnefattigdom.**

Af Pernille Skipper (EL) og Jakob Sølvhøj (EL).

(Anmeldelse 18.01.2017).

Sammen med dette punkt foretages:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 33:**Forespørgsel til justitsministeren om, hvordan regeringen vil sikre en fortsat nedgang i antallet af indbrud.**

Af Trine Bramsen (S) m.fl.

(Anmeldelse 18.01.2017).

Kl. 10:00

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af disse forespørgsler, betragter jeg Tingets samtykke som givet.

medfører, at i hundredvis af børn herhjemme skifter skole; når en person, der er født og opvokset her i landet og finder, at den modbydelige sharialov har forrang for den milde og tålsomme danske lovgivning; når en person myrder en jøde som følge af en konflikt, der foregår 4.000 km væk; når en person med dansk indfødsret melder sig til tjeneste i Islamisk Stat, som er i krig med Danmark, hvor han er dansk statsborger; når en person finder ud af, at hans datter har fundet sig en kæreste, og han reagerer ved at tvangsgifte hende med en ukendt mand fra landsbyen 5.000 km væk; når en person ikke stemmer til folketingsvalget, fordi, som han udtrykker det, sharia ikke skal erstattes af urene styreform – ja, så er vi i disse år under pres, vil jeg sige til statsministeren, for dansk kultur, levevis og tradition angribes.

Det er måske den allervigtigste diskussion, vi kan tage her i Folketinget, og jeg ser frem til statsministerens besvarelse og til den efterfølgende debat. Tak.

Kl. 10:04

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Så er det statsministeren med en besvarelse. Værsgo.

Kl. 10:04

Besvarelse

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Tak for det. Jeg er blevet bedt om at redegøre for regeringens værdipolitik med fokus på de udfordringer, der følger af indvandringen, og som presser eller tvinger danskerne til at ændre levevis og adfærd og at rette ind af hensyn til indvandrerne. Det er også med den begrundelse, der blev givet her, et vigtigt spørgsmål, som det så også næsten er blevet en tradition vi diskuterer ved en årlig forespørgselsdebat som den i dag. Og det er sådan set kun godt, for det er vigtige spørgsmål.

Jeg kan fuldstændig bekræfte, som hr. Søren Espersen også sagde det, at det er et tema, der optager alle, og det mærker jeg også selv, når jeg kommer rundt. Senest i går var jeg i Vollsmose, den del af Vollsmose, der hedder Bøgeparken, og som i modsætning til andre dele af Vollsmose er svært udfordret netop på grund af nogle af de forhold, som hr. Søren Espersen her har fremhævet.

Det er også en debat, som rummer mange følelser og trækker tråde til de politiske strømninger, vi ser i Europa og i resten af den vestlige verden i disse år. Derfor er det måske også vigtigt lige at minde os selv og hinanden om, at den verden, vi er en del af, er en verden, som siden anden verdenskrig har oplevet en enorm velstandsstigning. På intet tidspunkt i verdenshistorien har så mange mennesker haft det så godt, og det gælder også i Danmark. Og hvorfor det? Jo, bl.a. fordi Danmark for mange år siden valgte at åbne sig imod verden, gøre globaliseringen, samhandelen og internationalt samarbejde til en styrke. Vi valgte at bygge broer, mens andre byggede mure. Og sådan skal vi også møde fremtiden. Vi skal turde tro på Danmarks styrke og på, at de værdier, vi er rundet af, har nok livskraft til mødet med resten af verden, også i urolige tider.

Vi skal åbne Danmark for de velkvalificerede udlændinge, som kommer hertil med lyst, evner og appetit på at gøre en positiv forskel, men til gengæld, og det er lige så vigtigt at få sagt, for der skal nuancer ind i debatten, skal vi lukke af for dem, som ikke kan eller ikke vil dele vores grundlæggende værdier, eller som ikke bidrager til fællesskabet. Det er jo derfor, det er nødvendigt med en stram, konsekvent og realistisk udlændingepolitik, der først og sidst passer på Danmark.

Det var der i særlig grad behov for, da vi stod her og havde den samme debat for et år siden. Dengang var der gået hul på Europas grænser, Europa var handlingslammet, og derfor slog vi bremsen i, og det skete i et tæt samarbejde mellem regeringen og Folketinget, i

særlig grad Dansk Folkeparti. I løbet af de sidste 18 måneder har vi gennemført 40 stramminger, og det har virket. Antallet af asylansøgere var i fjerde kvartal 2016 det laveste i 5 år. Alene i januar sidste år kom der omkring 1.600 asylansøgere til Danmark, i år er det foreløbige tal under 150. Sidste år igangsatte vi derfor lukningen af næsten 4.700 pladser på asylcentre rundt om i landet, og frem mod sommeren i år vil vi lukke yderligere 2.000 pladser.

Det er naturligvis ikke kun mit partis og den tidligere V-regerings fortjeneste, det skyldes, som jeg også har antydnet det, i høj grad et godt, effektivt og ansvarligt samarbejde her i Folketinget, og det vil jeg gerne takke for. Det skyldes jo også, at vi på europæisk plan, som tiden gik, oplevede, at der trods alt indfandt sig en realisme, en realisme, som det tog lidt tid at få frem, og som Danmark var fortalende for fra begyndelsen, og som vi måtte kæmpe længe for at få gehør for: Balkanruten blev lukket, EU indgik en aftale med Tyrkiet.

Betyder det så, at problemerne er løst? Nej, det gør det ikke. Flygtninge og migranter ankommer stadig til Europa i gummibåde, situationen i Mellemøsten er stadig ustabil og svær at forudsige, det gælder også Tyrkiet, og derfor vil regeringen fortsætte med at føre en stram, konsekvent og realistisk udlændingepolitik. Det er også derfor, vi med finanslovsaftalen for 2017 sammen med Dansk Folkeparti indførte en række yderligere stramminger: En nødbremse, så vi kan afvise asylansøgere ved grænsen, hvis der opstår en krisesituation, der sætter de danske grænser under pres; en øget politiindsats ved asylcentre for at opretholde ro og orden i og omkring centrene; strammere regler for permanent ophold og en styrket indsats for hjemsendelse af afviste asylansøgere. Samlet set har vores stramminger på udlændingområdet og det faldende antal asylansøgere medvirket til, at vi kan prioritere en øget indsats i nærområderne i 2016 og 2017 med 1 mia. kr. ekstra, og på den måde hjælper vi flere mennesker, samtidig med at vi modvirker nye flygtningestrømme.

Det er gode, sammenhængende svar på en vanskelig udfordring, og regeringen vil fortsætte i dette spor.

Kl. 10:09

Sammen med vores europæiske partnere vil vi derfor også arbejde for, at der kommer maksimalt styr på EU's ydre grænser, at vi frem for den her form for spontan asylansøgning, som vi ser ved EU's ydre grænser, får skabt sikre faciliteter i nærområderne, hvorfra man så kan søge asyl og eventuelt via et FN-kvotesystem få adgang til Europa i et mindre omfang end det, vi ser i dag, så vi kommer væk fra et system, der giver fortrin til asylansøgere, som har penge og kræfter, og som understøtter menneskesmuglernes kyniske forretningsmodel. Vi vil gennemføre nye regler for familiesammenføring, stramme kravene for de udlændinge, som vi ved har ringere forudsætninger for at blive integreret i Danmark. Vi vil skærpe udlændinges adgang til offentlige ydelser, så flere tilskyndes til at forsørge sig selv, og vi vil skærpe betingelserne for at opnå dansk statsborgerskab.

Det skal alt sammen medvirke til at lette presset på Danmark, men også – og det er vigtigt også at få sagt det – lette presset på de nye danskere, som vi har budt velkommen, og som skal have en fair chance for at blive en del af fællesskabet. Det kan forhåbentlig også medvirke til, at udlændingebatten stille og roligt kan få lidt flere nuancer, end den måske har haft de seneste år. For vi er udfordret, og det er jeg hundrede procent enig i, men vi har også brug for, at dygtige mennesker fra andre lande kommer hertil og løfter vores erhvervsliv, vores universiteter, vores kulturtilbud og vores velfærd. Vi skal passe på Danmark, men ikke ved at mure os inde, men ved på fornuftig vis at skærme os mod den negative indvandring.

Det bringer mig så til et andet aspekt i den her debat, nemlig spørgsmålet om integration, hvor der jo også er brug for realisme. Vi er et frit land, og det er en dansk værdi at være et frit land, hvor man har lov til at tænke, tro og leve, som man har lyst til – vel at mærke så længe man holder sig inden for lovens rammer. Det gælder. Men

vi kan ikke leve med, at der opstår parallelsamfund i Danmark, områder, hvor dansk lov blive fortrængt, afskåret fra resten af Danmark. De mure skal vi også rive ned, for ellers svigter vi de børn og unge, som risikerer at blive isoleret fra vores fælles samfund og radikaliseret af lokale, rabiate prædikanter.

Derfor er vi godt i gang med at gennemføre initiativerne fra sidste års aftale om religiøse forkyndere, og vi vil styrke indsatsen mod den sociale kontrol, som begrænser de unges muligheder for at følge deres drømme. For drømme har de jo også. Det blev jeg senest i går bekræftet i, da jeg besøgte Bøgeparken i Vollsmose. Jeg besøgte Kazim, som har en somalisk baggrund og er fra Randers, men som er flyttet til Fyn, og som har haft svært ved at finde arbejde, men har skabt sit eget, nemlig en frisørsalon. Jeg mødte også unge drenge, som er opvokset i Vollsmose, og som altså har ordentlige drømme. Der er Ali, som går på Mulernes Legatskole, og som gerne vil være politimand; der er Hassan, som gerne vil være iværksætter, og som allerede parallelt med sine studier er gået i gang med at skabe sit eget tøjmærke. Der er også andre friske unge med anden etnisk baggrund, som sådan set gerne vil Danmark. Dem skal vi også have øje i den her debat, for de fortalte jo mig om de særlige udfordringer, som møder dem, og som er med til at knække andre unge; det er f.eks., når vi har et byområde, hvor relativt få tyranniserer de mange. Det er præcis derfor, det er så vigtigt, at vi slår hårdt ned på gangstermiljøer, på radikaliserede miljøer. Det er for at give de andre, der gerne vil Danmark, en chance.

Efter Vollsmose tog jeg en tur på teknologiskolen på Syddansk Universitet, hvor nogle af landets bedste roboteksperter giver gratis undervisning til børn og unge, som kommer med en helt anden baggrund end den, jeg oplevede i Vollsmose. Og der er 10 minutter i bil mellem Vollsmose og teknologiskolen – 10 minutter i bil, men det er som at befinde sig i to forskellige verdener. Det er en form for splitelse, vi ikke kan leve med. Vi skal have flere flygtninge og efterkommere af flygtninge og indvandrere ud af de ghettoer og ind på arbejdsmarkedet.

Derfor er jeg også glad for, at vi i det forgangne år lykkedes med at få indgået en treparts aftale om integration med arbejdsmarkedets parter og en toparts aftale med kommunerne. Det er aftaler, som styrker kommunernes integrationsarbejde og giver flere flygtninge mulighed for at komme ud i arbejdsfællesskaber, nemlig derude, hvor man lærer Danmark at kende, og hvor der bliver stillet forventninger. For netop årtiers fravær af forventninger har medvirket til, at kun tre ud af ti flygtninge i dag er i arbejde efter 3 år i landet. Det har været, for nu at sige det ligeud, katastrofalt. Regeringen har sat som mål, at hver anden flygtning skal være i arbejde efter 3 år. Det tror vi er realistisk. Det kommer ikke af sig selv, men det kan lade sig gøre, hvis vi fortsætter kursen, som er sat med tre- og toparts aftalerne.

Kl. 10:14

Som jeg indledte med at sige, er dagens debat vigtig. Den knytter an til de politiske strømninger og bekymringer, som præger Vesten i disse år. Jeg forstår til fulde bekymringerne, men deler ikke sortsynet, og jeg bidrager ikke til et skræmmebillede, hvor flygtningepolitik, integration, globalisering, internationalt samarbejde, forandringer, teknologi og udvikling bliver blandet sammen til en stor fremtidsforståelse. Så enkelt er det ikke, og det tror jeg også at danskerne godt ved. Faktisk viser en dugfrisk måling, at Danmark er det land i EU, hvor flest mennesker er positive over for globaliseringen, og at langt hovedparten af danskerne har en positiv opfattelse af international frihandel. Det er en opfattelse, regeringen deler fuldt og helt. Det er en opfattelse, vi skal stå vagt om – og præcis af den grund, at vi skal sikre, at Danmark fortsat er et åbent land for dem, der kan og vil, har vi en fælles forpligtelse til at slå hårdt ned på dem, der ikke vil Danmark, dem, der i virkeligheden vil noget helt andet. Vi vil et åbent land for dem, der vil, et lukket land for fanatis-

me, social kontrol og mennesker, som ikke vil Danmark det godt. Tak for ordet.

Kl. 10:16

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Tak til statsministeren. Så er det ordføreren for forespørgerne, hr. Søren Espersen, Dansk Folkeparti.

Kl. 10:16

Forhandling

(Ordfører for forespørgerne)

Søren Espersen (DF):

Tak til statsministeren for besvarelsen og også for den seriøse tilgang, han har til det. Må jeg sige noget om det at bygge mure op? For 37 år siden – det var i 1980 – kom min engelske kæreste og nuværende kone over til mig i Danmark. Det tog hende en uge, så havde hun fået job og opholds- og arbejdstilladelse. Det kunne altså lade sig gøre inden arbejdskraftens fri bevægelighed, skulle jeg hilse og sige. Der var i tusindvis af briter, der arbejdede i København dengang, og masser af danskere, der studerede ved engelske universiteter osv. Så lad os bare lige nøjes med at konstatere det.

Min kone og jeg talte i øvrigt forleden dag om, hvad det var, hun havde fundet så specielt ved Danmark, da hun kom i 1980, og som i den grad var forandret i dag. Hun sagde, at det første, hun noterede sig, var frisindet, altså et land uden bornerthed, et land, hvor sortsynede puritanere og puritanismen havde trange kår. Hun mindes f.eks. vores allerførste tur til sommerstranden i Blokhus, hvor hun for første gang i sit liv oplevede, hvordan voksne og børn gladeligt badede sammen splinternøgne og børnene syntes at have en naturlig omkring nøgenhed. Det samme havde hun oplevet i kvindernes omklædningsrum i svømmehallen, der var uden forhæng, og hvor alle gik i brusebad sammen og de små børn rendte omkring. Det var for min kone, siger hun, en lykkelig oplevelse.

I dag er den her friske nøgenhed ved at være en saga blot ved vores kyster. På gader og stræder går mange kvinder og selv piger nu i dag udfordrende klædt, som det hedder. Det er i øvrigt et forfærdeligt udtryk, som i den grad lugter af eddikesur puritanisme. Men det første, hun oplevede i Danmark, var altså frisindet, som i 1980 var normen, og som nu er undtagelsen. Vi accepterer, at selv purunge piger ned til 5-6-årsalderen bliver påtvinget halv- eller heldækkende islamiske tørklæder. Vi vælger at tro på fantasifulde forklaringer om, at pigerne føler en vældig frihed og sikkerhed ved at gå tilhyllet. Den del, der har med sikkerheden at gøre, tror jeg faktisk på, for jeg har i radioen hørt unge muslimske mænd forklare, at de ikke kunne drømme om at chikanere en pige, som var klædt efter islamisk skik, mens alle andre piger, som går – i gåseøjne – udfordrende klædt, jo på en måde selv er ude om det.

Man forstår også, at tilhyllningen er blevet til for ikke at lede de unge mænd i fordærv. Det er simpelt hen mændene, forstår man, som kvinderne beskytter, når de pakker sig ind. Det er venligt af dem. Så det vil altså sige, at problemet ligger hos mændene, og det er så kvinderne, der løser mændenes problem. Jeg har tænkt på, om det måske ikke var mere retfærdigt, hvis de unge muslimske mænd begyndte at iføre sig skyklapper, så de ikke blev fristet over evne. Ja, puritanismen, som man troede død og borte, er tilbage igen. Vi talte dengang om, at i 1980 havde det været utænkeligt, at en prædikant, som stod og opfordrede folk til at dræbe jøder, ikke som en naturlig endte bag tremmer. I dag fortsætter han bare, som om intet var hændt, ved det næste bønnemøde i moskeen.

Når vi nu er ved jøder, kunne nogen i 1980 så forestille sig, at det var livsfarligt for en jøde med kipa at gå op ad Nørrebrogade? Nej. Min kone sagde, at hun for 30 år siden i Danmark havde en god fornemmelse i maven, i forhold til hvilken verden vore døtre skulle

vokse op i. Udsigten var god. Der var en rimelig ligestilling, respekt og gode forhold for barsel og familieliv kombineret med arbejde. Hun sagde, at hun dengang ikke ville have troet, at vi lige så stille er ved at blive slået tilbage til start, til en virkelighed, hvor kvinder igen ikke bliver respekteret, hvor man ikke giver hånd til kvinder, og hvor nogle ansatte ikke vil respektere en kvindelig chef. Det har min kone selv været udsat for som chef af en ung muslimsk mand, der nægtede at arbejde hos hende. Han var sendt derhen af kommunen.

Kvinder bliver antastet, gramset på og råbt efter på gaden, eller når de er ude, og bliver betragtet som et stykke kød, selv på arbejdspladserne og på studiestederne. I statistikken vokser omfanget af voldtægter og vold mod kvinder stødt år for år. I Malmø er det ude af kontrol. 75 pct. af voldtægterne begås af personer med ikke-svensk ophav. I København er det 68 pct., der begås af personer med ikke-dansk ophav. Der er overgreb i svømmehaller og på festivaler, og hvem husker ikke nytårsaften i Köln. Hvor er kravet til mændene om at tage sig sammen og begynde at opføre sig ordentligt? Og hvordan straffer vi dem, når de ikke gør det? Det må statsministeren svare på, ligesom statsministeren gerne må svare på, om han finder, at indvandring til Danmark fra islamiske lande har været en berigelse.

I mange islamiske lande findes et sygeligt kvindesyn og et sygeligt pigesyn. Derude er normen desværre hos mange mænd, at kvinder ikke kan ligestilles med mænd, og slet ikke hvis kvinderne ikke er muslimer. Man siger, at vantrou uildækkede kvinder er at betragte som en slags prostituerede, som ikke fortjener respekt, og som er til seksuel rådighed for mænd. Og midt i al elendigheden har vi så en kvindebevægelse i Danmark, som har lammet sig selv så meget i dens grænseløse imødekommenhed over for indvandrere og islam, at den ikke kan få sig selv til at føre den absolut nødvendige kritik af denne puritanske, fordømmende livsstil. På grund af ekstrem berøringsangst og faren for at blive stemplet som racister er der larmende tavshed. Det havde været skønnere, hvis kvindebevægelsen, fagbevægelsen, arbejdsgiverne, skolelærerne, børnehavepædagogerne eller andre af Danmarks væld af bevægelser tog denne selvfølge opgave på sig. Så havde vi ikke behøvet den her debat.

Jeg skal på vegne af Dansk Folkeparti fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

Folketinget ser med stor bekymring på, at dansk kultur årti for årti sættes yderligere under pres af fremmede, specielt islamiske kulturer, og at en heraf følgende, stærkt beklagelig, undertrykkende puritanisme vinder indpas i landet. Folketinget pålægger derfor regeringen at foretage de nødvendige ændringer, hvor man kan – i første omgang så det ikke længere vil være muligt for offentlige institutioner at diskriminere danskere, dansk tradition og dansk kultur til fordel for andre religiøse og kulturelle traditioner. (Forslag til vedtagelse nr. V 27).

Jeg skal måske foretage en lille rettelse i det sidste, sådan at hvor jeg sagde »hvor man kan«, bliver det ændret til »hvor det er muligt«. Det er sådan en teknisk ting, som lovkontoret har bedt mig om at ændre. Det har jeg så hermed gjort. Tak.

Kl. 10:22

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Tak til ordføreren. Forslaget til vedtagelse indgår i de videre drøftelser.

Så er det hr. Dan Jørgensen, Socialdemokratiet. Værsgo.

Kl. 10:22

(Ordfører)

Dan Jørgensen (S):

Tak for det. Og tak til Dansk Folkeparti for at tage initiativ til den her vigtige debat. Mit parti, Socialdemokratiet, har, siden vi blev

grundlagt i 1871, kæmpet for at sikre lige muligheder og rettigheder for alle borgere. Vi har brugt mere end 100 år på at være med til at opbygge et helt unikt samfund med fri og lige adgang til uddannelse og sundhed, et samfund, hvor vi tager os af de svageste, med en udpræget grad af lighed, med ligestilling mellem kønnene, med demokrati og ytringsfrihed, med tillid til hinanden.

Det er værdier, vi skal værne om, og desværre gælder det for nogle af de her værdiers vedkommende, at de er udfordret – af globaliseringen og af det faktum, at vi i Danmark har oplevet en stor indvandring til vores land. Heldigvis er det sådan, at rigtig mange udlændinge, der er kommet til Danmark, er blevet en berigelse for vores samfund – det gælder ikke bare hjemme ved hr. Søren Espersen i hans privatliv; det gælder bredt betragtet. De er integreret, de har arbejde, og de er en del af Danmark, men desværre er der også dem, som ikke er blevet en del af vores fællesskab. Den gruppe er for stor, og det skal vi håndtere. Imidlertid er det svært at sætte på formel, hvad der egentlig er dansk, og endnu sværere er det klart at formulere et politisk svar på, hvad man kan gøre for at bevare de værdier, som vi gerne vil værne om.

Lad mig give et par eksempler. Jeg elsker personligt den danske tilgang til det med humor – nok ikke specielt danske, da der sikkert også er andre, der har den – altså det, at man kan lave jokes med og gøre grin med meget følsomme ting og politisk ukorrekte ting. Jeg elsker vores cykler, som vi tager med alle steder og låser fast med flere låse, mens vi gladelig stiller vores barnevogn fuldstændig frit ude foran en café. Jeg elsker Olsen-banden, og ligesom statsministeren elsker jeg også »Matador«. Jeg elsker vores flag, og jeg elsker, at vi hejser det hele tiden, til alle tider. Selv janteloven har positive elementer – det, at vi ikke er så tilbøjelige til at tage æren for ting selv, men altid betoner holdindsatsen. Alle de her ting er jo danske – tilliden til hinanden, følelsen af at høre sammen, og at vi stoler på hinanden, er ting, det er værd at værne om.

Men hvad skal man egentlig gøre for at værne om de værdier? Jeg tror, at man skal gøre mange ting. En af de vigtigste ting i forhold til det danske fællesskab er vores alle sammens fælles referenceramme, altså det at kende vores historie, kende vores kultur, og selvfølgelig også det, at vi taler samme sprog. Men hvis jeg skal pege på én ting, som man kan gøre noget ved politisk, altså som vi kan tage ansvar for her i salen, er det, at mennesker kommer i arbejde. I Danmark stiller vi krav til alle: Man skal bidrage til samfundet, og alle skal yde det, de kan. Det er også en vigtig dansk værdi. For hele forudsætningen for, at vi kan have et velfærdssamfund, er, at man både har rettigheder og pligter.

Derfor er vores udgangspunkt, at hvis du kommer til Danmark, skal du arbejde fra dag et. Indvandrere skal ikke gøres til klienter, de skal ikke på kontanthjælp, men derimod ud at bidrage til det danske samfund – for samfundets skyld og for deres egen skyld. Det at have et job skaber identitet, det giver selvværd, og mennesker bliver glade. Og her står der en vigtig kamp. Det er en kamp, der handler om noget så fundamentalt som kvinders ret til at tage en uddannelse og have et arbejde, som kvinders ret til at forlade hjemmet og bestemme over deres eget liv. Vi har desværre i dagens Danmark gammeldags patriarkalske miljøer, hvor kvinder er underordnet mænd, hvor kvinder ikke må forlade hjemmet, og hvor kvinder tvinges til at tildække sig – kulturer, hvor kvindens plads er i hjemmet. Det er uacceptabelt.

Tallene taler desværre deres eget tydelige sprog. Hvor tre ud af fire danske kvinder er i arbejde, er kun en ud af fire somaliske kvinder i Danmark i arbejde. Der er i det her land ca. 25.000 personer, som har modtaget kontanthjælp i mere end 10 år, og hver fjerde af dem er en indvandrerkvind med ikkevestlig baggrund. Det skal vi gøre noget ved. Jeg synes, det er tankevækkende, at når Odense Kommune beslutter sig for at gå sygemeldte kontanthjælpsmodtagere lægeerklæringer efter i sømmene, så bliver ni ud af ti ikkevestli-

ge indvandrerkvinder pludselig erklæret jobparate. Det skal vi lære af.

Kl. 10:30

Kl. 10:27

Vi socialdemokrater tror, at det er altafgørende, at vi ikke pakker indvandrerkvinder ind i vat, men at vi møder dem og deres familier med klare krav til og forventninger om, at de forlader hjemmet og bliver en del af det danske samfund, altså at vi sender et meget klart signal om, at de skal i gang med en uddannelse, som kan give dem et bredere netværk og flere muligheder i livet; at vi fortæller dem, at arbejde og uddannelse er vejen til at bryde mønstrene og gøre sig fri af de forældede normer.

Derfor foreslår vi at tage det uddannelsespålæg for unge, som indgik i kontanthjælpsreformen, og udvide det til også at omfatte voksne indvandrerkvinder, der ikke har afsluttet folkeskolen eller gennemført en erhvervsuddannelse. Forslaget vil betyde, at de her kvinder i fremtiden bliver mødt med klare krav til og forventninger om, at de skal finde en uddannelse, som er realistisk og relevant, at de skal søge optagelse på den, og at de skal fuldføre den. Og hvis ikke de gør det, har det en konsekvens. Det er ikke det samme, som at alle skal være pædagoger eller advokater. Det kan være et hygiejnekursus, så man kan hjælpe til i en restaurant, eller det kan være basale læse- og skrivefærdigheder, man tilegner sig. Det afgørende er, at man kommer ud af lejigheden, ud af hjemmet og skaber sig muligheder i livet.

Jeg vil derfor på vegne af Socialdemokratiet fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at når man kommer til Danmark, får man ret til frihed, demokrati og ligestilling. Til gengæld får man også et ansvar for at deltage i og bidrage til at bevare det frie og åbne samfund, som vi har bygget op gennem generationer.

Heldigvis er der mange nye danskere, som er integrerede og en værdifuld del af Danmark. Men vi må sande, at der desværre stadig er for mange, som ikke er i arbejde, som ikke taler sproget, eller som ikke deler vores grundlæggende værdier. Det skal vi have gjort op med.

Folketinget pålægger på den baggrund regeringen at undersøge muligheden for at indføre et uddannelsespålæg til voksne indvandrerkvinder på kontanthjælp, der ikke har afsluttet folkeskolen eller gennemført en erhvervsuddannelse.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 28).

Kl. 10:29

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Også dette forslag til vedtagelse indgår i de videre drøftelser.

Så er det hr. Søren Espersen, Dansk Folkeparti, til en kort bemærkning.

Kl. 10:29

Søren Espersen (DF):

Først lige omkring uddannelse vil jeg sige, at det er ganske udmærket med uddannelse, men jeg mangler en erkendelse også fra Socialdemokratiets ordfører af, at det ikke nødvendigvis har noget at gøre med radikalisering. Man kan være utrolig klog og alligevel blive utrolig radikaliseret. Jeg synes, at det som udgangspunkt er væsentligere at have en høj uddannelse.

Jeg vil spørge ordføreren, om ordføreren anerkender, der er grundlæggende elementer i islam, der gør, at det er en større udfordring at leve i det danske samfund, end hvis man kom med en anden religiøs baggrund eller har en anden religiøs baggrund.

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Værsgo.

Kl. 10:30

Dan Jørgensen (S):

Til det første vil jeg sige, at det er klart, at vi har set eksempler på folk, der er radikaliserede, selv om de har haft en høj uddannelse og været i beskæftigelse og alt muligt andet, men jeg vil nu alligevel på bundlinjen mene, at hvis vi skal bekæmpe radikalisering, er det faktisk ret vigtigt, at vi fokuserer på integration. Jeg tror, der er mindre risiko for, at et menneske bliver radikaliseret, hvis vedkommende føler sig som en del af samfundet, bidrager til samfundet, føler, man får noget igen, og derfor mener vi, at det her med at komme i arbejde er så vigtigt.

Så bliver der spurgt til risikoen, hvis man er islamist og kommer til landet, sammenlignet med andre religioner. Jeg vil tro, at der sikkert er flere radikaliserede islamister end radikaliserede individer med en anden religiøs overbevisning i Danmark lige for tiden. Men sådan principielt har jeg den indstilling, at ekstreme mennesker, uanset hvilken religion de så er ekstreme inden for, skal man passe på, og det skal vi prøve på at dæmme op for.

Kl. 10:31

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Hr. Søren Espersen, værsgo.

Kl. 10:31

Søren Espersen (DF):

Det er, som om ordføreren har vældig svært ved at få over sine læber, at der eksisterer særlige udfordringer – det hedder alting jo i dag, der er ikke noget, der hedder problemer – i forhold til integrationen, når det gælder muslimer. Det er meget vanskeligt for ordføreren at sige det, men så mener jeg også, at man skal pege på nogle andre religiøse grupperinger, buddhister, hinduister, jøder osv., hvad det skal være. Peg på dem og sig, at der altså også er problemer her. Det vil jeg hævde at der ikke er. Kan vi ikke kalde tingene ved deres rette navn. Noget af det første, hvis man skal løse et problem, er altså at erkende problemet. Det vil Socialdemokratiet ikke.

Kl. 10:32

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Værsgo.

Kl. 10:32

Dan Jørgensen (S):

Det er muligt, at hr. Søren Espersen tolker det på den måde, han gør, men hvis hr. Søren Espersen havde lyttet til min tale, ville han have hørt, at jeg jo påpegede store problemer, som bl.a. handler om religion, men som også handler om kultur. Når kvinder undertrykkes og nogle gange med begrundelse i en religiøs bog, er det selvfølgelig uacceptabelt. Jeg tror måske, at det, hr. Søren Espersen vil have mig til, er bare at konkludere, at islam nødvendigvis er et kæmpe problem, og at hvis man er muslim, er man pr. definition et problem, men det kommer jeg ikke til. Altså, Breivik er, så vidt jeg ved, ikke muslim, men jeg synes da nok, at han er et kæmpe problem.

Kl. 10:32

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Tak. Fru Susanne Eilersen, Dansk Folkeparti. Værsgo.

Kl. 10:33

Susanne Eilersen (DF):

Tak for det. Nu er jeg jo rigtig, rigtig glad for, at ordføreren i sit oplæg talte meget om kvinder, altså om, hvordan vi skulle sørge for, at

kvinder ikke ufrivilligt kom til at gå derhjemme i det, der ligesom er et parallelsamfund, og at man ikke skulle pakke kvinder ind i vat. Og så vil jeg bare lige stille et meget simpelt spørgsmål og høre ordførerens mening om, at unge piger i folkeskolen bliver pakket ind i tørklæder. Hvordan ser ordføreren på det?

Kl. 10:33

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Ordføreren, værsgo.

Kl. 10:33

Dan Jørgensen (S):

Det er jo en debat, vi har taget flere gange her i Folketingssalen, bl.a. også på spørgerens partis foranledning. Men jeg skal gerne gentage, at vi i mit parti sådan set synes, at det at tvinge børn eller på andre måder påvirke børn til at gå med tørklæde er en dårlig idé. Vi synes, at man er i fare for at stigmatisere sig selv; vi synes, at man afspejler nogle forkerte værdier. Så det opfordrer vi til, at man ikke gør.

Men hvis der implicit i spørgsmålet ligger, om man skal forbyde tørklæder, så siger vi nej, fordi det vil være for stort et indgreb i den personlige frihed til, at det det vil kunne retfærdiggøres.

Kl. 10:34

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Fru Susanne Eilersen.

Kl. 10:34

Susanne Eilersen (DF):

Det er jeg ked af at høre, for det er jo en af alle de her kulturelle og religiøse særregler, vi slås med. Og der tror vi jo, at en af løsningerne ville være, at man gik ind og lavede lovgivning om det.

Vi hører også fra dem, der har at gøre med safehouses og alle de her unge piger, der nu strømmer dertil, at nogle af de her religiøse særregler jo er med til at fastholde pigerne i det her middelalderlige billede. Uanset hvor høj en uddannelse, de her piger får – for det eneste, de faktisk kan gøre, er at komme ud og uddanne sig – så skal de gå hjem igen og ikke deltage i samfundet.

Så vil ordførerens parti ikke anerkende, at alle de her religiøse særregler, vi har, især over for pigerne, er med til at fastholde dem i parallelsamfundet?

Kl. 10:35

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Værsgo.

Kl. 10:35

Dan Jørgensen (S):

Jeg tror, at hvis en ung pige er undertrykt af sin egen familie, så kan det da godt være, at man som samfund kunne beslutte, at det så er forbudt for den her unge pige at have tørklæde på, når hun færdes i det offentlige rum eller i folkeskolen. Men det ville jo ikke ændre på den grundlæggende struktur, der er i den piges familie. Det ville bare ændre på udtrykket for, hvordan hun så var undertrykt.

Derfor skal vi jo tage fat et helt andet sted. Og fred være med de symbolpolitiske forslag, der kommer fra DF, men det ville være rart, hvis man ville prøve på at tage fat om noget af det, vi ved ville virke, nemlig at få de her mennesker i arbejde, få dem til at komme ud i samfundet og være en del af det danske samfund hver dag. Det kunne gøre en forskel, snarere end symbolpolitik.

Kl. 10:35

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Så er det fru Sofie Carsten Nielsen, Radikale Venstre.

Kl. 10:35

Sofie Carsten Nielsen (RV):

Tak. Det var blot, fordi ordføreren indledte sin glimrende ordførertale med at tale om, at vi skulle have indvandrere i arbejde fra dag et. Det er vi jo fuldstændig enige i, men problemet er, at en del, der kommer her, ikke kan og er forbudt at arbejde fra dag et: alle dem, der søger asyl. Er det noget, som ordføreren her bløder op på? Kan vi i højere grad både stille krav og gøre det tilladt for mennesker, der er i Danmark, også i asylfasen, at bidrage med den arbejdskraft, de nu kan?

Kl. 10:36

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Værsgo.

Kl. 10:36

Dan Jørgensen (S):

Jeg ved ikke, hvad spørgeren mener med, »om ordføreren bløder op« – det tror jeg formuleringen var – for tror jeg ikke, man skal følge særlig meget med i vores politik for at vide, at vores holdning er, at mennesker skal i arbejde så hurtigt, som det overhovedet er muligt, og at alle bureaukratiske eller andre barrierer, der kan være for det, er vi gerne med til at forhindre. Vi gik sådan set til valg ved sidste folketingsvalg på en parole, der hed: Kommer du til Danmark, skal du arbejde. Det er det altså meningen man skal fra første dag. Så ja, det bidrager vi gerne til.

Kl. 10:37

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Fru Sofie Carsten Nielsen.

Kl. 10:37

Sofie Carsten Nielsen (RV):

Fremragende. Skal vi så ikke stille forslag om at gøre det tilladt at arbejde fra første dag, når man kommer til Danmark? Det håber jeg Socialdemokraterne vil være med til. Det har jeg nemlig ikke oplevet før.

Kl. 10:37

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Værsgo.

Kl. 10:37

Dan Jørgensen (S):

Det er jeg lidt uforstående over for. Måske skyldes det, at ordføreren ikke selv var med til de forhandlinger, som vi deltog aktivt i, og hvor vi var med til at lave forskellige stramninger af udlændingepolitikken i Danmark, og en af de ting, som vi jo fik igennem som parti, og som regeringen faktisk havde foreslået skulle afskaffes, var, at man gerne må arbejde uden for asylcentrene. Det havde regeringen foreslået at man ikke skulle have lov til. Vi sagde, at hvis vi skal være med i den her aftale, så vil vi insistere på det, og det fik vi så igen.

Kl. 10:37

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Så er det hr. Jan Erik Messmann, Dansk Folkeparti.
Værsgo.

Kl. 10:37

Jan Erik Messmann (DF):

Tak. Kommer du til Danmark, skal du arbejde. Det er nogle gode ord. Jeg vil sige, at det jo er lidt svært, når man i TV 2's »Moskeerne bag sløret« ser og hører, at imamerne siger, at kvinderne ikke skal

arbejde. Det samme siger mændene i familier af anden etnisk herkomst.

Når vi nu taler om, hvor mange der er i arbejde, er det for øjeblikket sådan, at 84 pct. af de ægtepar, der ikke er i arbejde, er af anden etnisk herkomst. Der er lavet en undersøgelse gennem de sidste 2 år, altså i 2014 og i 2015, af flygtninge og indvandrere, der er kommet i 2013, om, hvor mange af dem der kom i arbejde. Det var 16 pct. Så det passer med de 84 pct., kan man sige. Ordføreren siger, at man skal arbejde fra dag et. Hvordan i alverden skal vi kunne nå frem til, at der arbejdes fra dag et med de tal, vi ser?

Kl. 10:39

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Værsgo til ordføreren.

Kl. 10:39

Dan Jørgensen (S):

Det er jo et område, hvor Dansk Folkeparti og mit eget parti adskiller sig fra hinanden. Vi mener jo, at arbejde er det absolut vigtigste, og vi mener, at vi skal gøre en indsats for at integrere mennesker, selv mennesker, der måske skal tilbage igen til de lande, de kommer fra. Det er da bedre både for dem og for os, at de arbejder, mens de er her. Det er Dansk Folkeparti jo lodret imod, så der er vi uenige.

Hvordan skal man så gøre det? Der er jo ikke lige nogen nemme løsninger. Men noget af det første, vi skal gøre, er jo at sikre, at folk så også bliver erklæret arbejdsparate, jobparate, og der kan vi jo heldigvis se nu, at nogle af de ting, vi også har støttet, og som regeringen fik igennem i trepartsaftalen, faktisk begynder at virke. Men der er stadig væk alt for stor forskel på, hvordan det bliver administreret ude i kommunerne, og der er nogle kommuner, hvor der er en meget, meget høj procentdel, som bliver erklæret jobparate, og der er andre kommuner, hvor andelen er meget, meget lav. Og selv om der vil være en naturlig variation, så er der ikke nogen tvivl om, at de tal dækker over, at man simpelt hen griber problemstillingen forskelligt an. Det skal vi gøre noget ved.

Kl. 10:40

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Tak for det. Så er der en bemærkning til. Værsgo.

Kl. 10:40

Jan Erik Messmann (DF):

Så vil jeg bare lige spørge til det, hr. Dan Jørgensen sagde, nemlig at hvis ikke de kom i arbejde, så skulle der indføres konsekvenser. Men f.eks. hvilke konsekvenser?

Kl. 10:40

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Værsgo.

Kl. 10:40

Dan Jørgensen (S):

Det konkrete forslag var, at så kunne man ikke få kontanthjælp.

Kl. 10:40

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Så er det hr. Jakob Ellemann-Jensen, Venstre. Værsgo.

Kl. 10:40

Jakob Ellemann-Jensen (V):

Tak for det, og tak til hr. Dan Jørgensen for en glimrende ordførertale. Jeg skal bare lige spørge i fortsættelse af spørgsmålet fra fru Sofie Carsten Nielsen, som jo gik på, om man som asylansøger i Danmark skal kunne arbejde fra første dag: Vi deler fuldstændig opfattelsen af, at den bedste måde at blive integreret i vores dejlige land på, er ved at komme ud på arbejdsmarkedet og møde nogle af de

spændende mennesker, som er derude, og blive en del af det. Men er det fra første dag som asylansøger, at man skal kunne det?

Kl. 10:41

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Værsgo.

Kl. 10:41

Dan Jørgensen (S):

Ja, nu siger hr. Jakob Ellemann-Jensen, at vi deler opfattelsen. Det er da fantastisk, hvis det er det, der er tilfældet. Jeg husker bare rigtig mange timer ved et forhandlingsbord, hvor jeg måtte kæmpe for, at folk, der boede på et asylcenter, kunne få lov til at arbejde, men hvis man har skiftet holdning til det fra Venstres side, så er det virkelig godt.

Så er det klart, at det ikke i dag kan lade sig gøre for folk, der ikke har fået asyl som asylansøgere. Det mener jeg sådan set er noget af det, vi burde ændre. Vil det være nemt, er der problemer i det? Nej, det vil det ikke, og ja, det vil der være, men det bør vi da gøre noget ved, specielt jo fordi regeringen ikke har levet op til det løfte, den havde om at nedbringe sagsbehandlingstiden. Det kan være, at spørgeren lige vil minde os om, hvor lange sagsbehandlingstiderne er nu, og minde os om, hvad det er, regeringen har lovet den vil gøre ved det, for det er da et kæmpe problem. Og jo længere den sagsbehandlingstid er, jo større er behovet selvfølgelig for, at de mennesker har noget at foretage sig. Man risikerer jo at ødelægge mennesker, der sidder og kigger ind i en væg i de her mange, mange måneder.

Kl. 10:42

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Hr. Jakob Ellemann-Jensen.

Kl. 10:42

Jakob Ellemann-Jensen (V):

Hvis det er muligt at lægge lidt af den der polemiske stil til side, så spørger jeg faktisk for at få et svar og ikke bare for at blive belært. Vi er enige om, at integration bedst foregår via arbejdsmarkedet. Og lad os nu tage udgangspunkt i, hvad vi er enige i. Det, som jeg blot hører fra Socialdemokraterne, som er nyt for mig, er, at man mener, at asylansøgere fra første dag i Danmark skal kunne arbejde. Det, jeg er nervøs for i den optik, er jo, at man så søger asyl i Danmark kun med det formål at få lov til at komme ud på det danske arbejdsmarked. Ser ordføreren en problemstilling i det?

Kl. 10:42

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Værsgo.

Kl. 10:42

Dan Jørgensen (S):

Det er muligt, at der vil være nogle, der vil gøre det. Jeg vil nu sige, at det at få transporteret sig selv fra Afghanistan eller Irak eller Syrien til Danmark for at få et arbejde i de måneder, man så kan få et arbejde, indtil man så bliver afvist, ved jeg ikke om er noget, der vil anspre og give betydelig mere trafik, men det er der jo en ret nem løsning på. Og jeg skal da beklage, hvis spørgeren mener, at det er polemisk, men det er faktisk helt ærligt ment. Jeg kunne godt tænke mig at få svar på: Hvad vil man gøre for at bringe den sagsbehandlingstid ned? For så vil det problem jo også være betydelig mindre. Vi er vel enige om, at det er et kæmpe problem, at mennesker skal sidde så lang tid og vente på at få deres afgørelse, også for det danske samfund.

Kl. 10:43

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Hr. Claus Kvist Hansen, Dansk Folkeparti. Værsgo.

Kl. 10:43

Claus Kvist Hansen (DF):

Tak for det. Jeg synes, denne debat hurtigt har taget en drejning til at handle om beskæftigelse og om, hvor hurtigt man skal i beskæftigelse – om det skal være dag et, to eller fem, eller hvor meget det nu er. Jeg synes, det er at afspore det her lidt. Det her handler om de værdier, vi lever med i det daglige. Jeg vil gerne trække debatten over i en retning af noget, som jeg ved at ordføreren har et kendskab til, dels fra sin tid i EU, men også som fødevareminister, nemlig spørgsmålet om halaltraditioner, halalmad, kort sagt.

Medmindre jeg husker helt forkert var begrebet halal stort set ukendt for 30 år siden, ingen kendte noget til det. Der var selvfølgelig indvandrergrupperne, som ønskede den her form for mad, men for den almindelige dansker var det jo ikke noget, man talte om. Siden da er der sket et, som jeg ser det, skred i retning af, at halal ikke alene er noget, der selvfølgelig er meget, meget velkendt, men at det faktisk nærmest er blevet udbredt til hele samfundet, sådan at det i dag næsten er umuligt at undgå det. Det er egentlig lidt det, jeg synes den her værdidebat burde tage udgangspunkt i, nemlig at der er sket et skred i værdier.

For lige at tage den her med halalmaden: Synes ordføreren ikke, at det er et problematisk værdiskred, at hvor halal engang var forbedholdt de få, er det i dag i praksis umuligt at undgå?

Kl. 10:45

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Værsgo.

Kl. 10:45

Dan Jørgensen (S):

Jeg skal starte med at sige, at når ordføreren beklager, at det her er kommet til at handle om beskæftigelse, så må jeg sige, at jeg er uenig – jeg er glad for, at det handler om beskæftigelse. Det her er en debat, der handler om danske værdier, og for mit parti er det noget af det allermost danske, altså ret og pligt. Det er vigtigt for menneskers egen skyld, fordi man er en del af samfundet, og når man har et job, giver det identitet, men selvfølgelig også for samfundets skyld. Hvis vi skal have en velfærdsstat, kræver det, at alle bidrager.

Hvad angår halal, tror jeg godt, at spørgeren ved, at det faktisk var i min tid – men det var dog ikke mit forslag – som fødevareminister, at vi fik gennemført en lovgivning i Danmark, som sikrer, at hvis man vil halalslagte dyr, skal det foregå på den måde, at dyret er bedøvet. Hvis det er tilfældet, hvis dyret er bedøvet først, er der ikke nogen dyrevelfærdsmæssige konsekvenser, og når der ikke er nogen dyrevelfærdsmæssige konsekvenser, ser jeg overhovedet ikke noget problem i det.

Kl. 10:45

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Hr. Claus Kvist Hansen.

Kl. 10:45

Claus Kvist Hansen (DF):

Jamen så er vi jo inde ved sagens kerne. Hvis udgangspunktet er, at der ikke er et dyrevelfærdsmæssigt problem i halal – og det er jo en diskussion, man kan tage – ser ordføreren ikke noget problem i, at halalmad og halalvarer nu i dag er udstrakt til at fylde en forholds-mæssigt meget, meget stor del af markedet, og at det nærmest er umuligt at undgå det. For det er jo sådan, at hvad angår halalprodukter, som er forsynet med halalmærket, kan man nok være sikker på, at det faktisk er halalslagtet, og at der er betalt halalafgifter, men for en stor del af det kød, som ikke er mærket, gælder det jo, at det alligevel er halalslagtet. Det er vel egentlig et meget godt eksempel på,

at der er sket en eller anden form for skred, hvor en religiøs tradition fra en fremmed kultur har mast sig ind og nu fylder det danske rum.

Kl. 10:46

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Værsgo til ordføreren.

Kl. 10:46

Dan Jørgensen (S):

Det synes jeg bare ikke. Jeg må sige, at jeg personligt – hvis der blev spurgt til det – er helt ligeglad. Det eneste, jeg ikke er ligeglad med i det spørgsmål, er dyrevelfærden, og jeg har lige redegjort for, hvorfor det ikke er et problem.

Her står vi og snakker om de store linjer i, hvordan vi kan sikre danske værdier og et ordentligt, sammenhængende samfund, og vi er nogle, der prøver at gøre gældende, at sådan noget som beskæftigelsesfrekvensen, og at vi skal bekæmpe undertrykkelse af kvinder osv., er ret vigtigt, og så siger Dansk Folkeparti, at det har vi helt misforstået, at det i virkeligheden handler om nogle ord, der bliver sagt, når et dyr bliver slagtet, i øvrigt efter at det er blevet bedøvet. Der har vi bare forskellige prioriteter.

Kl. 10:47

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger. Så er det den næste ordfører, hr. Jakob Ellemann-Jensen. Værsgo.

Kl. 10:47

(Ordfører)

Jakob Ellemann-Jensen (V):

Tak for det, formand. Tak for ordet, og tak til forespørgerne for at rejse det her spørgsmål endnu en gang. Debatten om de udfordringer, som følger af indvandringen i Danmark, er fortsat aktuel, og det er også fortsat et emne, som fylder ganske meget for rigtig mange danskere, og derfor er det også godt, at vi får lov til at debattere det her i salen. Lad mig starte med at sige – for det synes jeg er vigtigt – at Danmark er et lille, dejligt og åbent land, og det kræver sin balance at fastholde de to sidste, bl.a. på grund af det første, fordi de er afhængige af hinanden.

Danmark er et åbent land. I de seneste 1.000 år har vi levet af at handle med verden omkring os, og det har grundlagt vores velstand. Vi har en nysgerrighed, og vi har en åbenhed over for den verden, som vi er dybt afhængige af.

Danmark er et dejligt land. Der er nogle, der mener, at Danmark er den bedste danske opfindelse. Jeg mener, at Danmark er det bedste land i verden at leve i. Vi er frisisindede, vi er berettiget tillidsfulde, vi har en høj grad af ligestilling, og vi har mulighed for at søge lykken bedre end nogen andre folk i hele verden. I det store og hele har vi friheden til at leve vores liv, som vi vil, så længe vi ikke derved begrænser hinandens muligheder for at gøre det samme. Derfor er der også mange mennesker i verden, som gerne vil bo i vores land, enten fordi de er på flugt, eller fordi de gerne vil give deres børn bedre muligheder, end de selv har haft, og det er sådan set ganske forståeligt. Det ville vi nok også selv gøre, hvis vi var i deres situation.

Men Danmark er også et lille land, og selv om vi har en stærk kultur, og selv om vi er en stærk stamme, så skal vi passe godt på vores land, for at det fortsat er dejligt og åbent. For det er ikke alle mennesker, der vil hertil, som ønsker at være en del af vores land. Der er også nogle, der vil udfordre vores åbenhed og ændre vores samfund. Det skal vi ikke finde os i, det er uacceptabelt, og det skal vi bekæmpe. Men det skal ikke være frygten, der styrer os, for så mister vi vores åbenhed, og så mister vi vores tillid. Så kan vi sidde her i Danmark muret inde om os selv og være ængstelige i et land, der

stadig væk er lille, men som er mindre dejligt og mindre åbent, end det er i dag.

Vi skal hele tiden finde den balance, der sikrer, at vi passer på os selv. Vi skal være åbne, men vi skal ikke være naive. Vi skal heller ikke leve med en grundantagelse om, at alle, der kommer til Danmark, har intentioner om at ændre eller skade vores land. Vi må aldrig glemme, hvor afhængige vi er af den verden, der omgiver os. Vi er afhængige af, at dygtige mennesker kommer til Danmark og bidrager til vores samfund. Vi er også afhængige af vores deltagelse i det internationale samarbejde, og vi er afhængige af at tage del i globaliseringen. For vi er også blevet til det land, vi er i dag, fordi vi har været åbne, nysgerrige og modtagelige for andre kulturer. For selv om vi har et dejligt land, vil det måske være en anelse arrogant at antage, at vi – 5,5 millioner mennesker – i alle tilfælde har valgt lige netop den optimale måde at gøre alting på.

Det er et års tid siden, vi senest havde den her debat i Folketingsalen, og der er mange ting, der har ændret sig siden da. De udfordringer, vi drøftede ved den seneste debat, er blevet adresseret. Vi har gennemført en række stramninger på udlændingeområdet, som har medvirket til et faldende – et markant faldende – asyltal i Danmark. Det har betydet, at presset på Danmark er lettet, og vi har derfor haft mulighed for at hjælpe flere mennesker i nærområderne, og det er godt, for det er der fortsat hårdt brug for.

Men det løser ikke udfordringerne alene. Hjemme i Danmark skal vi koncentrere os om en vellykket integration. Vi skal sørge for, at de, der kommer til Danmark og skal bo her, bliver taget ordentligt imod og hurtigt føler sig som en del af fællesskabet. Vi skal give dem og deres børn muligheden for at få Danmark ind under huden, så vi minimerer risikoen for, at de bliver en del af eller selv skaber parallelsamfund. Og det må vi erkende at vi ikke har været gode nok til. Jeg ser det som en vigtig dansk værdi, at vi viser hinanden hensyn, men i mange år har den danske integrationsindsats været pakket ind i en række misforståede hensyn, hensyn, der er taget i den bedste mening, selv om de set i bakspejlet har gjort os alle en bjørnetjeneste, hensyn, der er taget ud fra en betragtning om, at alverdens værdi- og normsæt er lige så gode som de danske. Og det er der måske også nogle af dem der er, bare ikke i Danmark. For ved at acceptere værdier og normer, der ligger meget langt fra demokrati, frisind, ligestilling og frihed har vi i virkeligheden gjort det vanskeligere for indvandrere at få Danmark ind under huden.

Selvfølgelig skal man have lov til at holde fast i sin kulturelle baggrund og sine religiøse traditioner, og den rummelighed ligger der jo også i det danske frisind. Men det skal ske inden for rammerne af de værdier, som Danmark er bygget op om. Ellers bliver man aldrig en del af det danske samfund. For som jeg sagde før, skal vi alle have friheden til at leve vores liv, som vi vil, så længe vi ikke derved begrænser hinandens muligheder for at gøre det samme. Vi skal holde fast i, at de normer og værdier, vi har i Danmark, og som er opbygget gennem generationer før os, ligger fast. Vi skal invitere de mennesker, der kommer til Danmark udefra, til at være med til at værne om de normer og værdier, og vi skal stille forventninger til dem.

For Danmark skal, som statsministeren sagde det, blive ved med at være et åbent land for dem, der kan og vil, og lukket for dem, der ikke vil Danmark og de danske værdier det godt, så vi også i fremtiden kan være et lille, dejligt og åbent land. Tak for ordet, og undskyld taletidsoverskridelsen.

Kl. 10:53

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Så er det hr. Martin Henriksen, Dansk Folkeparti. Værsgo.

Kl. 10:53

Martin Henriksen (DF):

Tak for det. Og tak til hr. Jakob Ellemann-Jensen for talen. Jeg kunne godt tænke mig at spørge: Hvor åbent skal Danmark være efter Venstres opfattelse? Vil enhver, der kan forsørge sig selv, være velkommen i Danmark? Er det fint nok? Der er jo rigtig mange mennesker ude i den store verden, som kan forsørge sig selv, så man kan godt antage, at så vil indvandringen jo stige forholdsvis voldsomt, og det er jo omkring 70.000-80.000 personer om året, der får opholdstilladelse. Så hvor går egentlig grænsen for Venstre? Hvor meget indvandring kan Danmark rumme? Hvor åbent skal Danmark være? Det er det første, jeg vil spørge om.

Det andet handler om den diskussion, vi havde i fredags, om et forbud mod minareter – et forslag, som er fremsat af Dansk Folkeparti. Her sagde integrationsministeren, at regeringen ønsker at gøre op med islamiske symboler, som er med til at splitte Danmark. Og jeg kunne godt tænke mig at spørge, hvordan regeringen og Venstre agter at gøre op med disse islamiske symboler, som jeg kan forstå at vi er enige om splitter Danmark og danskerne?

Kl. 10:54

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Værsgo.

Kl. 10:54

Jakob Ellemann-Jensen (V):

Hvad angår det sidste, må man rette spørgsmål, der er til regeringen, til regeringen. Den er jeg simpelt hen ikke en del af; jeg repræsenterer Venstre.

Hvad angår det første spørgsmål, altså hvor åbent Danmark skal være, vil jeg sige, at man jo ikke kan sætte et tal på. Det, jeg synes er vigtigt her, er at sige, at vi skal være et åbent land for dem, der kan og vil Danmark, for dem har vi brug for. Det har vi haft i generationer, og der er masser af dygtige mennesker, der er kommet hertil og har bidraget konstruktivt til vores samfund. Der, hvor vi skal slå hælene i og slå bak, er i forhold til de mennesker, som ikke ønsker Danmark. Og så skal vi møde de mennesker, der kommer hertil, med krav. Og det er derfor, at jeg i sådan et øjebliks selverkendelse siger, at det har vi bare ikke været gode nok til – det har vi ikke været gode nok til i de seneste 40 år, måske 50 år. Altså, vi har mødt det her med et misforstået hensyn, og det bliver vi nødt til at gøre op med. Men vi er også nødt til at være et samfund, som tager imod de mennesker, som vi har brug for. Vi har også brug for kvalificeret arbejdskraft på nogle områder, og den skal vi altså tage imod med åbne arme.

Kl. 10:55

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Hr. Martin Henriksen.

Kl. 10:55

Martin Henriksen (DF):

Tak for det. Altså, et eller andet sted må der jo være en grænse, og den kunne jeg godt tænke mig at vide hvor er. Det er jo dejligt, at asyltallet er faldet; det er rigtig, rigtig godt. Vi har i fællesskab taget nogle initiativer, som jo har trukket tingene i den rigtige retning, men asyltallet er stadig væk højt, og den samlede indvandring er også stadig væk meget, meget voldsom. Derfor kunne det være rart at høre, om Venstre mener, at en indvandring på 70.000-80.000 mennesker om året er en indvandring, som er af en passende størrelse. Og ved siden af det er der sikkert 100.000, der får et visum til Danmark, og oven i det er der en illegal indvandring. Eller må indvandringen gerne være større, hvis det stod til Venstre, eller er der måske behov for, at indvandringen bliver lidt mindre?

Og kunne ordføreren så ikke svare på, om det er Venstres politik, at man ønsker at gøre op med islamiske symboler i det offentlige rum, og hvis det er Venstres politik, hvordan ønsker man så at gøre op med det?

Kl. 10:56

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Tak. Værsgo.

Kl. 10:56

Jakob Ellemann-Jensen (V):

Lad mig tage det første først. Jeg kan godt forstå, at det vil være nemmere, hvis vi bare kan sætte nogle grænser og sige hertil og ikke længere, og at det vil dreje sig om så og så mange. Men det afhænger jo altså meget voldsomt af, hvor integrationsparat man er, og hvordan man tager imod det her samfund. Og selv om vi kan have vores drillerier med svenskerne, er det alt andet lige nemmere at integrere en svensker i Danmark, end det er at integrere en fra Den Centralafrikanske Republik, for det er nogle meget forskellige samfund, vi kommer fra. Så derfor kommer jeg ikke til at sætte et tal på, for det synes jeg ville være useriøst. Men mit budskab er sådan set, at de mennesker, som kommer hertil, som ønsker at arbejde, som vi har brug for, og som vi selv efterlyser, skal vi også tage ordentligt imod.

Kl. 10:57

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Tak. Fru Susanne Eilersen, Dansk Folkeparti.

Kl. 10:57

Susanne Eilersen (DF):

Tak, og tak for ordførerens tale. Jeg vil også holde lidt fast i det der med de misforståede hensyn. Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvordan Venstre og ordføreren stiller sig til det, hr. Martin Henriksen sagde, om, hvorvidt man vil gøre op med tørklæder i folkeskolen, man vil gøre op med særskilte åbningstider i svømmehallen for mænd og kvinder, gøre op med det, at nogle ikke vil give hånd, og gøre op med, at kvinder ikke må få lov til at komme ud på arbejdsmarkedet. Hvor langt er Venstre villig til at gå i forhold til at gøre op med de der misforståede hensyn, som ikke fremmer integrationen?

Kl. 10:57

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Værsgo.

Kl. 10:58

Jakob Ellemann-Jensen (V):

Jeg er ikke sikker på, at lovgivning altid er den bedste måde at løse de problemer på. For som hr. Søren Espersen sagde før, må man jo ikke sige, at noget er et problem, men jeg synes, det her er problemer. Jeg synes, at tørklæder, niqabber og burkaer er udtryk for et syn på kvinder, som jeg i den grad ikke deler. Hr. Søren Espersen brugte jo et billede før og sagde, at man simpelt hen ønsker at dække kvinder til for at beskytte mændene. Jeg synes, det er en fuldstændig vanvittig måde at se på både kvinder og mænd på. Jeg føler mig enormt fornærmet på vegne af mit køn. Det ville jeg sådan set også gøre, hvis jeg var kvinde. Det skal vi gøre op med. Der skal vi gøre alt, hvad vi kan. Jeg mener bare ikke, det er en lovgivningsopgave at sige til folk: Det her må du have på, og det her må du ikke have på. For der er altså også en personlig frihed i, at vi kan gå klædt, som vi vil.

Så er der det her med svømning og kønsopdelt svømning. Jeg synes, det er noget pjat – og det talte hr. Søren Espersen også om før, altså det her frisind, som vi har i Danmark – at sætte det frisind til side og sige, at der er noget farligt, der er noget amoralsk, der er no-

get anstødeligt i, at drenge og piger kan gå i svømmehallen sammen. Det synes jeg er forkert. Jeg synes bare ikke, at vi her skal blande os i det kommunale selvstyre. For det er jo en debat, der også foregår i kommunerne.

Kl. 10:59

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Fru Susanne Eilersen.

Kl. 10:59

Susanne Eilersen (DF):

Jo, men nu taler vi om børn på ned til 8-10-årsalderen og deres fri vilje. Vi skal nok være lidt bløjede, hvis vi tror, at en pige på 8 år sådan helt frivilligt uden at være påvirket af sin familie tager sådan et tørklæde på. Så vi kunne jo starte der og så sige, at man, når man blev 18 år og myndig, selv kunne bestemme – og så ikke få lov til det som barn. For vi fastholder jo kvinder i et parallelsamfund. Altså, de kan deltage i alt muligt, som vi har lavet særhensyn for, ude i parallelsamfundet. De kan deltage i lektiehjælp, de kan deltage i pigefritidsklubber og alt mulig andet. Der hjælper vi jo familien med at fastholde dem i det der mønster, for så er de ikke tvunget til at komme ud og deltage i aktiviteter derude, hvor alle mulige andre gør det. Hvordan ser ordføreren på det?

Kl. 11:00

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Værsgo til ordføreren.

Kl. 11:00

Jakob Ellemann-Jensen (V):

I de sidste ting, som ordføreren nævner, tror jeg egentlig vi er meget enige, for det er netop noget af det, jeg mener med misforståede hensyn, hvor vi siger: Jamen vi skal jo sikre, at de unge mennesker bliver en del af foreningslivet, og derfor må vi hellere indrette os på de vilkår, som er i overensstemmelse med den kultur, de har med sig. Det tror jeg er et misforstået hensyn, og det er det, jeg mener med en bjørnetjeneste. Det kan godt være, at man så kommer med i et foreningsliv, men man får jo et helt forkert billede af, hvad det foreningsliv er; man får et helt forkert billede af, hvad frisind er, og hvad frivillige fællesskaber er i Danmark. Det mener jeg simpelt hen ikke vi kan være bekendt.

Men ud fra en lovgivningsmæssig synsvinkel synes jeg altså ikke, at det er lovgiverne, der skal gå ind og sige: Sådan må man gå klædt, og sådan må man ikke gå klædt.

Kl. 11:01

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Tak. Så er det hr. Søren Espersen, Dansk Folkeparti. Værsgo.

Kl. 11:01

Søren Espersen (DF):

Tak. Hr. Jakob Ellemann-Jensen sagde til hr. Martin Henriksen, at det måtte man tale med regeringen om. Jeg synes, det er en lidt underlig måde at svare på. Altså, det er Venstres politiske ordfører, der står her, og vi taler om en Venstreminister. Der må da være en eller anden form for kommunikation i Venstre. Jeg har godt nok læst noget om, at det ikke er altid, det går, som det skal, men det vil jeg så bede om at man retter op på, for det gør tingene noget nemmere.

Må jeg ikke godt sige, at der er et ord, som jeg til gengæld har hørt hr. Jakob Ellemann-Jensen sige, men også integrationsministeren. Næsten hver anden morgen, når man åbner for morgen-tv, står hun i en eller anden meget kold gade og fortæller, at det vil man ikke acceptere: Det vil vi ikke acceptere. Det er sådan hendes normale udtryk, og hr. Jakob Ellemann-Jensen bruger det også her. Hvad betyder det? Hvad indebærer det at sige, at det vil man ikke acceptere?

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Værsgo.

Kl. 11:02 altså ikke lovgive med tilbagevirkende kraft og sige: Det, du sagde i sidste uge, kære ven, er nu ulovligt, og nu skal vi komme efter dig. Altså, sådan fungerer et retssamfund jo ikke.

Kl. 11:04

Kl. 11:02

Jakob Ellemann-Jensen (V):

Hvad angår det første, som hr. Søren Espersen nævnte, vil jeg sige, at når jeg svarede, som jeg gjorde, var det, fordi hr. Martin Henriksen specifikt spurgte til regeringen: Hvad vil regeringen gøre? Og det er jeg bare retfærdigvis ikke den rette til at spørge om. Vi har adskilt den lovgivende og den udøvende magt her i landet.

Det her med, hvad vi vil finde os i og ikke vil finde os i, er jo nogle af de ting, som vi særlig sidste forår satte os sammen med bl.a. Dansk Folkeparti for at finde nogle løsninger på, for det er ikke nok bare at sige, at det vil vi ikke acceptere. Og der har vi lavet en lang række stramninger på områder som familiesammenføring, optjeningsprincipper, velfærdsydelse, statsborgerskab, forkyndere, udsendelse, tålt ophold osv. Alle de her opstramninger er jo med til at sende et meget stærkt signal om, hvad der er acceptabelt, og hvad der ikke er acceptabelt.

Vi har ofte her i huset drøftet det her med tålt ophold, hvad der er tåleligt, og hvem det skal være tåleligt for. Det er jo os, der som samfund tåler, at nogle mennesker, vi bestemt ikke er interesseret i er her, er her alligevel. Men det behøver ikke nødvendigvis være vanvittigt tåleligt for dem. Det er et af de områder, hvor vi meget klart kan sætte ind og vise, at det her går for vidt.

Kl. 11:03

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Hr. Søren Espersen.

Kl. 11:03

Søren Espersen (DF):

Men når jeg siger det, er det, fordi netop for et års tid siden, da vi havde en tilsvarende debat – som vi i øvrigt måske gerne vil have en gang om året, for jeg synes, det er en væsentlig debat at videreføre – var det jo under indtryk af, hvad der var foregået i Grimhøjmoskeen i Aarhus, efter at de her skjulte optagelser var kommet fra TV 2. Og jeg må sige, at der var hele landet jo i oprør over det, man så. Men man må bare konstatere, at der ikke er én eneste af de personer, som sad og opfordrede til kriminalitet, som sad og kom med de mest uhyrlige ting, som er imod alt, hvad der står i den danske straffelovgivning, der er blevet sigtet eller tiltalt eller forhørt om noget som helst. Politiet har ikke gjort det af sig selv, og regeringen har ikke taget initiativ til det.

Så derfor må jeg sige: Når man kommer med det udtryk, at det vil man ikke acceptere, så forlanger jeg altså, at der er mere substans i det.

Kl. 11:04

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Værsgo.

Kl. 11:04

Jakob Ellemann-Jensen (V):

Det forstår jeg godt, og det er jeg enig i. Det er derfor, vi har taget de tiltag, vi har, bl.a. i samarbejde med Dansk Folkeparti. Det er derfor, vi har været inde at se på reglerne om religiøs forkyndelse, nemlig det, at man er i et oplæringsforhold i forhold til sin menighed, og hvad det så er for nogle ting, man må sige. Må man her opfordre til kriminalitet?

Det er noget, vi har arbejdet meget grundigt med – som hr. Martin Henriksen også har været en meget, meget stor bidragyder til – som vi har drøftet, og hvor vi har ændret regelsættet. Men vi kan jo

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Så er det hr. Jan Erik Messmann, Dansk Folkeparti.
Værsgo.

Kl. 11:05

Jan Erik Messmann (DF):

Vi ved godt, at der ikke er ankommet så mange flygtninge og migranter til Danmark i 2016, som der kom i 2015. Og det er jo klart, fordi alle sidder og kigger på nettet og kan finde ud af, hvor det er nemt at komme ind, og hvor godt man har det i de pågældende lande. Mange muslimske lande har overhovedet ikke nogen flygtninge, fordi de simpelt hen ikke vil have dem. De skal arbejde, hvis de kommer dertil. Vi ved, at der sidder næsten 100.000 ned i Sydtalien og i Grækenland og venter på at komme videre, og vi ved, at der er millioner i Afrika, der ønsker at komme herop. Vi ved også, at der er mange organisationer, der nu sejler rundt i Middelhavet for at samle flygtninge op lige ud for Libyens kyst og sejle dem over, så der ikke sker dem noget, og det er et stort problem.

Noget af det bliver jo begrænset af, at vi har en grænse, at vi har lukket grænsen, dog midlertidigt, men mener hr. Jakob Ellemann-Jensen ikke, at det ville være på tide, at vi lukkede den grænse fast?

Kl. 11:06

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Ordføreren.

Kl. 11:06

Jakob Ellemann-Jensen (V):

Nej, det mener jeg ikke. Jeg er enig i, at mange af de tiltag, som hr. Jan Erik Messmann også nævner her, har haft en virkning. Det er derfor, vi har gjort det, også i samarbejde med Dansk Folkeparti. Jeg er også helt enig i, at den midlertidige grænsekontrol, som er blevet indført, i den grad har været nødvendig. Den har også haft en virkning, og kommunikationen om, at nu er den her, har haft en virkning. Men jeg mener også, at når der på et tidspunkt kommer styr på Europas ydre grænser, giver det os altså nogle fordele at være en del af Schengensamarbejdet – at vi kan dele de registeroplysninger, som er en del af Schengensamarbejdet, at vi kan nyde godt af de fordele, som en fri bevægelighed fører med sig – i forhold til at vi skal have genindført den faste grænsekontrol. Forudsætningen for det er, at der er styr på de ydre grænser, og som hr. Jan Erik Messmann meget tydeligt får det skitseret: Det er der jo ikke nu.

Kl. 11:07

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Så er det hr. Claus Kvist Hansen, Dansk Folkeparti. Værsgo.

Kl. 11:07

Claus Kvist Hansen (DF):

Tak for det. Jeg har lagt mærke til, at i en del debatter, som handler om værdier og minareter og burkaer og tørklæder, har ordførerens parti og ordføreren selv det med at sige, at det er der nogle andre der må håndtere, at det må være kommunernes selvstyre, at det vil vi som lovgivere ikke blande os i. Og så ligger der en tone af »endnu«, for sådan som det går lige nu, kan vi styre det, og der er det igen nogle andre, der må tage sig af det. Men der ligger sådan en tone af, at det kunne ordførerens parti måske godt finde på at røre ved på et tidspunkt, hvis det virkelig bliver alvorligt. Og så spørger jeg mig selv: Kan man efterhånden nogen sinde forestille sig en situation, hvor ordføreren mener det er på tide at lovgive?

Det er ikke et polemisk spørgsmål, men jeg kan simpelt hen ikke forstå, hvor grænsen præcis går for, hvad nogle andre, kommunerne f.eks., må gøre, og til, at ordførerens parti vil sige: Nu trækker vi en streg i sandet, vi vil ikke finde os i – ja, det bliver så ikke burkaer, minareter eller tørklæder, men et eller andet. Kan ordføreren give et eksempel på det?

Kl. 11:08

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Værsgo.

Kl. 11:08

Jakob Ellemann-Jensen (V):

Jeg opfatter bestemt ikke spørgsmålet som polemisk. Jeg kan sagtens forstå det, og noget af det, jeg selv har oplevet, er, at der er nogle ting, hvor jeg for 10 år siden, måske endda bare for 5 år siden, ville have tænkt, at det sandelig ikke var noget, vi skulle lovgive om i Danmark, og som vi har lovgivet om inden for det seneste års tid. Og jeg har ovenikøbet syntes, det var en rigtig god idé, at vi gjorde det, for verden ændrer sig, og de udfordringer, der møder Danmark, ændrer sig også.

Det, som jeg er modstander af, er, at vi griber til lovgivning som det første værktøj, at vi, hver gang vi møder et problem, siger: Det skal vi løse med lovgivning. Jeg tror ikke, Danmark har behov for mere lovgivning. Vi har måske behov for bedre lovgivning en gang imellem, men flere love, flere bekendtgørelser er ikke, hvad det her land har brug for. Men det er klart, at behovet ændrer sig, efterhånden som verden kommer til at se anderledes ud.

Hr. Claus Kvist Hansen spørger efter et specifikt område, og jeg vil sige, at hvis man havde nævnt de love og de ændringer, vi har lavet om religiøse forkyndere, for mig for 5 år siden, så ville jeg ikke have haft fantasi til at forestille mig, at det var nødvendigt.

Kl. 11:09

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Hr. Claus Kvist Hansen, Dansk Folkeparti.

Kl. 11:09

Claus Kvist Hansen (DF):

Tak for et faktisk glimrende svar. Men et eller andet sted må ordføreren jo så også medgive, at det er et område, hvor man har været inde og lovgive, når først tingene er gået galt, og der kunne det måske have været smart hvis man på et tidligere tidspunkt havde været forudseende og grebet ind, så man i stedet for at skulle løse et problem via lovgivning faktisk forebyggede et problem. Hvad tænker ordføreren det?

Kl. 11:09

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Værsgo.

Kl. 11:09

Jakob Ellemann-Jensen (V):

Jeg tror, at det er en balancegang. Alt er meget klarere i bagklogskabens ulidelig klare skær, det er jo klart, men hvis vi skal forudse alle de mulige udfordringer og problemer, vi kan blive ramt af som samfund og lovgive imod dem alle sammen, kommer vi simpelt hen til at ende i et samfund, som jeg virkelig ikke har lyst til at være en del af. Det må jeg sige.

Kl. 11:10

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Så der er ikke flere kommentarer til ordføreren. Så er det den næste ordfører, som er fru Johanne Schmidt-Nielsen, Enhedslisten. Værsgo.

(Ordfører)

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Det er jo ikke første gang, at Dansk Folkeparti indkalder til den her debat. Jeg vil indlede med det samme, som jeg indledte med sidste år, nemlig at Danmark er et land, hvor frihedsrettigheder og demokrati fungerer bedre end langt de fleste steder på jorden, og det har vi grund til at være stolte af, fordi hverken demokratiet eller frihedsrettighederne er kommet af sig selv.

Der findes næppe værdier, som udelukkende er danske, men i Danmark har vi og måske særlig generationerne før os jo kæmpet for de frihedsrettigheder, som bl.a. kommer til udtryk i vores grundlov. Her tænker jeg ikke mindst på ytringsfriheden, på forsamlingsfriheden, på religionsfriheden. Vi har kæmpet for de værdier, som kommer til udtryk i den europæiske menneskerettighedskonvention, en konvention, som vi både har tilsluttet os og faktisk også inkorporeret i dansk lov. Det er bl.a. retten til retfærdig rettergang, det er forbudet mod diskrimination, det er retten til familieliv, som kommer til udtryk i de rettigheder, som fagbevægelsen, Socialdemokratiet, venstrefløjen har kæmpet for i mere end 150 år, retten til at få en løn, som man kan leve af, retten til at strejke, retten til at organisere sig, og i generationer er der både her i Danmark og internationalt blevet kæmpet for at sikre, at mænd og kvinder har samme rettigheder og lige vilkår. Der er et stykke vej igen, men vi er nået langt.

Som sagt er alle de her værdier ikke værdier, som vi i Danmark kan tage patent på og heldigvis for det. Jeg synes jo sådan set, at det er en dejlig ting, at der er mange steder i verden, hvor man hylder demokrati og frihedsrettigheder, kvinder og mænds ligestilling som grundlæggende rettigheder, som det grundlæggende fundament, men det er værdier, som vi kan være stolte af. Netop demokrati, lighed, ligeværd, frihedsrettigheder er jo nogle af de værdier, som Enhedslisten hver eneste dag kæmper for ikke bare at fastholde, men at styrke.

Der er ikke nogen tvivl om, at der findes etniske minoritetsmiljøer i Danmark, som ikke er præget af de her værdier, hvor f.eks. kvinder betragtes som mindre værd end mænd, hvor kvinder langt fra har den samme frihed som mænd. Jeg tænker ikke kun på de ekstremistiske miljøer, som vi brugte meget af den her debat på at diskutere sidste år, f.eks. miljøet omkring Grimhøjmoskeen. Jeg tænker ikke kun på de miljøer. Nej, det er f.eks. forholdsvis udbredt, at kvinder ikke kan få en såkaldt islamisk skilsmisse. At der findes kvinder i Danmark, som ikke har ret til at bestemme over deres liv, er et problem. Det ikke bare er en udfordring, det er helt åbenlyst et problem, som skal tages alvorligt.

Der er brug for oplysning, der er brug for mægling, der er brug for forebyggelse, og der er brug for at sikre, at de kvinder, som faktisk har brug for hjælp, som søger beskyttelse, som søger hjælp, også får den beskyttelse, den hjælp, som de har brug for. I årevis synes jeg at der er blevet talt rigtig meget om den her gruppe, men jeg synes ikke, at der er blevet handlet så meget. Jeg synes, at der er mange, der ligesom har ført sig frem eller fortalt om, hvor vigtigt det var for dem at kæmpe for de her minoritetskvinders ligestilling og frigørelse, men samtidig har vi oplevet kvindekrisecentre råbe igen og igen: Vi har brug for flere pladser på kvindekrisecentrene; vi har brug for flere pladser på de såkaldte safe houses; vi har brug for flere udslusningsboliger, så vi faktisk kan handle, gøre noget i forhold til de her kvinder.

Der er begyndt at ske noget, og det synes jeg er godt. Der er begyndt at ske noget – i øvrigt hele vejen politisk, altså samtlige partier er begyndt at gøre noget på det her område. Men jeg synes, at der er brug for mere. Jeg synes ikke mindst, at der er brug for mere forebyggelse.

Derudover må jeg sige, at jeg er meget bekymret for den udlændingepolitik, som føres netop nu. Jeg er meget bekymret for de fat-

tigdomsydelser, bl.a. den såkaldte integrationsydelse, altså den lave kontanthjælp, som er det, som flygtninge, der kommer hertil, får. Jeg er bekymret, fordi jeg er overbevist om, at det skaber isolation, altså at der er nogle mennesker, som ekskluderes fra samfundet, fordi de i en dansk sammenhæng lever i fattigdom eller i hvert fald har ualmindelig svært ved at gøre det samme som alle andre mennesker i Danmark. De har svært ved at lade deres børn deltage i de samme aktiviteter som andre børn.

Vi så i 00'erne, da man lavede den såkaldte starthjælp, hvordan antallet af børn, som voksede op i fattigdom, eksploderede, og det var særlig den her gruppe. Jeg tror bestemt ikke, at det er et godt udgangspunkt for integration. Jeg tror ikke, at det er den måde, man bekæmper parallelsamfund på – tværtimod. Jeg tror faktisk, at eksklusionen, som det her medfører, står i vejen for integrationen.

Forleden stod vi i øvrigt her i Folketingssalen og diskuterede et andet emne, som Dansk Folkeparti havde taget op, nemlig forbuddet mod minareter, de her tårne, som man særlig ser på moskeer. Partiet ville forbyde de her minareter, og Dansk Folkeparti skrev i deres bemærkninger til forslaget, at minareter – og nu citerer jeg – understreger forskellene mellem muslimer og danskere. Den sætning giver for mig ingen mening, for der findes omkring 300.000 borgere i Danmark, som er muslimer, og omkring to tredjedele af dem er danske statsborgere. Man kan sagtens være både dansker og muslim.

Når vi taler om grundlæggende danske værdier, som jo på en eller anden måde er hovedtema for den her debat, vil jeg sige, at for mig er religionsfriheden da netop en grundlæggende dansk værdi, og det er noget at være stolt af, at man frit må vælge, hvad man vil tro på, eller om man som mig vil lade være med at tro på en religion, ligesom det for mig er en grundlæggende dansk værdi, at vi ikke diskriminerer mennesker på baggrund af deres religion. Det synes jeg at det forslag, som Dansk Folkeparti kom med, var udtryk for.

Så vil jeg gerne læse et forslag til vedtagelse op på vegne af Enhedslisten, Alternativet, Radikale Venstre og SF:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at der skal føres en udlændingepolitik, så integrationsopgaven kan håndteres og der ikke opstår parallelsamfund.

Alle borgere i Danmark skal respektere frihedsrettigheder, ligestilling mellem kønnene og demokratiske principper som nedfældet i lov.

Folketinget konstaterer endvidere, at regeringen og Folketinget skal arbejde for at oprette fællesskaber, der underbygger demokratiske værdier som alternativ til de antidemokratiske og ekstremistiske miljøer, der forsøger at undergrave demokratiet.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 29).

Kl. 11:16

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Tak til ordføreren. Der er nogle korte bemærkninger, først fra hr. Søren Espersen, Dansk Folkeparti. Værsgo.

Kl. 11:17

Søren Espersen (DF):

Jeg er ked af at sige, at jeg synes, det var en snakken udenom-tale. Normalt lytter jeg med stor interesse til, hvad fru Johanne Schmidt-Nielsen siger, men her stoppede jeg med at lytte på et tidspunkt; det er aldrig godt for vedkommende, der har skrevet talen.

Nu bliver vi ved kvindebevægelsen. Altså, jeg mener, at den har svigtet, og det vil jeg gerne bede om fru Johanne Schmidt-Nielsens kommentar til. Jeg er desværre gammel nok til at kunne huske tilbage til 1960'erne og 1970'erne, hvor kvindebevægelsen stod og hylede foran noget, der hed husmoderforeningerne, som havde sådan nogle nyttige sysler på programmet, med hensyn til hvordan man parterer

en gris og sådan noget – fordi de mente, det var undertrykkende over for de kvinder, der kom derind. Jeg ser ikke nogen kvindebevægelser stå foran moskeerne med bannere og råbe. Der sker ingenting! Kvindebevægelsen kunne have arbejdet på at løse det her problem, men har ikke løftet en finger. Det er derfor, vi står her i dag.

Er fru Johanne Schmidt-Nielsen ikke enig i, at det er gået helt skævt med kvindebevægelsen?

Kl. 11:18

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Værsgo.

Kl. 11:18

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Jeg vil starte med at sige, at jeg næsten ville være blevet bekymret, hvis jeg havde fået ros af hr. Søren Espersen for en tale i Folketingssalen, som handler om udlændingepolitik i Danmark. Men jeg er da ked af, at hr. Søren Espersen ikke orkede at høre efter – det er jo ellers sådan et grundlæggende fundament i demokratiet, at vi lytter til hinanden, uanset hvor uenige vi er.

Prøv at høre her: Jeg synes, det er lidt voldsomt at pålægge kvindebevægelsen hele ansvaret for at løse den opgave, der ligger i, at der findes kvinder i minoritetsmiljøer, som ikke har samme rettigheder som mænd. Det synes jeg faktisk er at lægge ansvaret fra sig. Og Dansk Folkeparti har jo haft et hovedansvar for integrationen i Danmark i rigtig, rigtig mange år, bl.a. i 00'erne, hvor partiet jo var støtteparti for regeringen. Jeg kan se, at jeg må vende tilbage.

Kl. 11:18

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Værsgo, hr. Søren Espersen.

Kl. 11:19

Søren Espersen (DF):

Jeg vil bestemt gerne lytte, og det var også forkert af mig, at jeg mistede evnen til at lytte på et tidspunkt; det vil jeg arbejde med personligt.

Men jeg vil så spørge, om det i fru Johanne Schmidt-Nielsens erindring nogen sinde er sket, at der har været en demonstration af kvindebevægelser foran moskeer, for at demonstrere imod den undertrykkelse af kvinder, der finder sted. Er det overhovedet forekommet? Jeg har aldrig læst om det og har aldrig hørt om det, og jeg ville sikkert dratte død om af overraskelse, hvis det skete.

Kl. 11:19

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Værsgo.

Kl. 11:19

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Jamen det ville jeg da synes var sørgeligt, også fordi jeg nu kan fortælle hr. Søren Espersen, at Enhedslisten mange gange har indkaldt til demonstrationer omkring Hizb ut-Tahrir, som jeg synes er en af de grupper, der har et ualmindelig usympatisk og menneskefjendsk syn på sådan set både kvinder og mænd, og der har deltaget vældig mange feminister som f.eks. mig selv i de her demonstrationer. Men jeg håber ikke, at hr. Søren Espersen nu dratter død om.

Jeg vil også sige til hr. Søren Espersen, at det er min oplevelse, at hos de forskellige organisationer og foreninger, som arbejder med kvinders frigørelse, fylder netop spørgsmålet om negativ social kontrol rigtig meget. Stemmer som f.eks. Khaterah Parwanis er i allerhøjeste grad blevet taget ind og bruges til at diskutere, hvordan vi sikrer ligestilling i de her miljøer. Så nej, jeg kan simpelt hen ikke genkende det billede, hr. Søren Espersen tegner.

Kl. 11:20

Kl. 11:23

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Så er det hr. Claus Kvist Hansen, Dansk Folkeparti. Værsgo.

Kl. 11:20

Claus Kvist Hansen (DF):

Tak for det. Jeg lagde mærke til, at ordføreren talte meget om fattigdom og fattigdomsydelser. Det optager ordføreren meget, og det synes jeg sådan set er meget sympatisk. Men kan ordføreren ikke se, at der måske er en direkte linje mellem såkaldt fattigdom i Danmark og så det forhold, at man åbner adgang til Danmark for en lang række personer uden uddannelse, som måske endda ikke engang er i stand til at læse og er fra en kulturkreds, som gør det ualmindelig vanskeligt at tilpasse sig i Danmark. Og når man tænker på de problemer, vi i forvejen har for etniske danskere i forbindelse med at bryde den sociale arv, vil ordføreren så ikke medgive, at man jo selv er med til at skabe forudsætningerne for at skabe fattigdom i Danmark?

Kl. 11:21

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Værsgo.

Kl. 11:21

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Det er rigtigt, at jeg taler om fattigdom i min tale i dag, og det er, fordi jeg tror, at noget af det, vi kan gøre fra Christiansborgs side for at sikre god integration og for at sikre kvinder lige rettigheder med mænd, er at sikre, at de livsvilkår, man har, faktisk er i orden. Og jeg mener, at den lave ydelse, som integrationsydelsen er, er med til at isolere mennesker. Der er også en regel som 225-timersreglen, som vi ved i særlig grad via erfaringen fra 00'erne rammer kvinder med minoritetsbaggrund. Hvad sker der? De kvinder bliver et hundrede procent økonomisk afhængige af deres mænd. Det er et ualmindelig dårligt udgangspunkt for ligestilling. Der er en grund til, at den kvindebevægelse, som hr. Søren Espersen taler så meget om, netop i årtier og i århundreder har kæmpet for kvinders økonomiske ligestilling med mænd, kvinders økonomiske uafhængighed af mænd, fordi det er en forudsætning for ligestilling.

Så derfor bekymrer det mig, også på ligestillingens vegne, når man indfører fattigdomsydelser, når man indfører 250-timers reglen, som i særlig grad rammer kvinder med minoritetsbaggrund.

Kl. 11:22

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Hr. Claus Kvist Hansen.

Kl. 11:22

Claus Kvist Hansen (DF):

Så tror jeg, at vi har talt forbi hinanden. Jeg prøver lige at spole lidt tilbage igen.

Altså: Vi er enige om, håber jeg, at det er meget svært at knække den negative sociale arv. Det må siges at være endnu mere vanskeligt, hvis man har personer, som ikke har nogen uddannelse og kommer fra en anden kulturkreds og som måske mangler evne og vilje til at lade sig integrere og som i det hele taget vil have ualmindelig vanskeligt ved at falde til i Danmark. Mener ordføreren så ikke, at den fattigdom, som ordføreren mener eksisterer i Danmark, er ligefrem proportional med det antal fattige mennesker, man importerer til Danmark?

Altså, man taler så meget om, at man skal gøre meget mod fattigdom, og samtidig gør man alt for at understøtte fattigdommen ved at importere mennesker, som ikke har nogen forudsætninger for at kunne klare sig.

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Værsgo.

Kl. 11:23

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Hvis det, ordføreren spørger om, er, om det er svært, eller om det er simpelt at integrere flygtninge f.eks. fra Syrien eller Somalia i Danmark, så er svaret helt åbenlyst, at det bestemt ikke er let og simpelt. Mange flygtninge kommer med voldsomme traumer i bagagen, mange kommer fra samfund, som er meget anderledes end det danske. Jeg mener, at vi moralsk har et ansvar for at forsøge at redde mennesker, hvis liv er i fare. Vi er et af verdens rigeste lande. Jeg mener ikke, vi kan lukke øjnene for verden omkring os, men ja, det er ikke let, det er ikke problemfrit at integrere. Spørgsmålet er, hvordan vi gør det klogest. Jeg tror, at den politik, man fører med fattigdomsydelserne, er med til at gøre integrationen sværere, og det går ud over alle mennesker i Danmark.

Kl. 11:24

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Så er det fru Susanne Eilersen, Dansk Folkeparti. Værsgo.

Kl. 11:24

Susanne Eilersen (DF):

Tak for det. Nu talte ordføreren selv om, at det var 225-timersreglen, der var skyld i, at kvinder blev fastholdt i det her menneskesyn, og gjorde, at de ikke kunne komme ud af parallelsamfund og alt muligt andet. Jeg synes jo godt, at man kunne spole sådan lidt tilbage og spørge: Er det ikke alle de her religiøse og kulturelle hensyn, samfundet har taget i rigtig, rigtig mange år, der er med til at fastholde kvinderne i parallelsamfundet, fordi det giver mændene ret til at sige, at kvinderne skal blive derhjemme og gå på kontanthjælp og ikke må komme ud at arbejde?

Hvis vi nu skubbede lidt til de der kulturelle hensyn og sørgede for at få dem parkeret og sagde, at det accepterer vi ikke mere i Danmark, for kvinder skal simpelt hen være en del af arbejdsmarkedet, så kom vi jo ikke derhen, hvor kvinderne kunne blive afhængige af mandens økonomi – altså fordi de skulle ud at arbejde i 225 timer.

Kl. 11:25

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Værsgo.

Kl. 11:25

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Hvis ordføreren spørger, om jeg mener, at det er det danske kontanthjælpssystem skyld, at der findes kvinder i minoritetsmiljøer, som er undertrykt, er svaret: Nej, naturligvis ikke. Men jeg mener, at bl.a. 225-timersreglen er med til at gøre det sværere at fjerne den her undertrykkelse, fordi vi faktisk dermed fører en politik, som betyder, at en gruppe kvinder bliver et hundrede procent økonomisk afhængige af deres mænd. Og netop det at sikre, at kvinder har deres egen økonomi, at de er økonomisk uafhængige af deres mænd, er fundamentalt for kvindefrigørelsen.

Så har ordføreren spurgt meget til det her med tørklæderne og tørklæder i skolen, og det er også lidt det, ordføreren kommer ind på nu. Jeg vil sige, at jeg tror i allerhøjeste grad, at det er at skyde sig selv i foden at lovgive om det, hvis man ønsker at hjælpe unge piger, som bliver tvunget til at gå med tørklæde. Jeg tror, at resultatet vil være, at langt flere unge piger fra muslimske hjem sendes på muslimske friskoler, og jeg tror, at resultatet vil være, at langt flere unge piger i den her situation vil få hjemmeundervisning. Så den lovgiv-

ning tror jeg bestemt ikke løser det problem og ændrer det faktum, at der er piger, som ikke får lov til frit at vælge, om de vil have tørklæde på eller ej.

Kl. 11:28

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Så er det fru Susanne Eilersen.

Kl. 11:26

Kl. 11:26

Susanne Eilersen (DF):

Der er vi jo så bare politisk helt uenige, for jeg tror nemlig, at det forholder sig modsat, nemlig at kvinderne, hvis de skal eller bliver tvunget, eller hvilket ord man nu bruger, får lov til at komme ud på arbejdsmarkedet, får lov til at deltage i det danske samfund, får lov til at tale med andre danskere og så nemmere vil kunne få et rygstød til at bryde ud af den rolle, de har i de her parallelsamfund, og få det bedre. Og jeg tror også, at hvis vi fjerner alle de her hensyn, der bliver taget i forbindelse med de unge piger, så bliver det sværere for familiefaren at fastholde pigerne i parallelsamfundene – for så kan vi bedre få trukket pigerne ud at deltage i et almindeligt forenings- og fritidsliv sammen med alle andre danske børn og unge. Hvad mener ordføreren?

Kl. 11:27

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Værsgo til ordføreren.

Kl. 11:27

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Altså, det er to ting, ordføreren tager fat i. Hvis vi starter med det her med kontanthjælpssystemet, vil jeg sige, at der for mig at se slet ikke er nogen tvivl om, at det, at der desværre findes en ret stor gruppe kvinder med minoritetsbaggrund i Danmark, som får 0 kr. ind på deres konto, og som skal gå hen til deres mand med hatten i hånden – skulle jeg til at sige – og sige, at de gerne vil have penge til en busbillet, eller at de vil bede om penge til at købe noget til børnene eller til at gå ud at handle, er et ualmindelig dårligt udgangspunkt for frigørelse.

Det er jo netop derfor, at det altid har været et hovedtema for kvindebevægelsen at sige, at vi bliver nødt til at sikre kvinders økonomiske uafhængighed, for det er forudsætningen for, at de kan sige fra over for deres mand. Det er simpelt hen for skævt et magtforhold mellem mand og kvinde, man skaber, når kvinder har 0 kr. at leve for.

Kl. 11:28

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Tak. Så er det hr. Martin Henriksen, Dansk Folkeparti. Værsgo.

Kl. 11:28

Martin Henriksen (DF):

Tak for det, og tak for ordførertalen. Fru Johanne Schmidt-Nielsen sagde, at religionsfrihed er en vigtig værdi. Så vil jeg høre, om ikke hun kan bekræfte, at der i islam sådan set ikke er religionsfrihed, og om det så ikke er et argument for netop at gå op imod den islamisering af samfundet, som vi ser, og som jo gør, at folk i visse områder i Danmark ganske enkelt ikke kan vælge frit, fordi de ikke må bryde ud af islam. Så er det ikke et meget godt argument for, at man går op imod islam og er imod den islamisering, der er af samfundet, og også modarbejder den indvandring, der er til Danmark fra islamiske lande?

Kl. 11:28

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Værsgo.

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Det er sådan med islam som med alle andre religioner, at de kan tolkes på et utal af måder, og jeg synes, der er nogle, der tolker islam på en måde, som jeg finder menneskefjendsk, altså f.eks. det her med, at kvinden skal dække sig til, fordi de stakkels mænd så ellers ligesom ikke kan lade være med at overfalde dem. Det er både et ualmindelig kvindefjendsk synspunkt, og det er også et mandefjendsk synspunkt. Tænk hvor respektløst det er over for mænd at sige, at de simpelt hen ikke kan styre sig, hvis ikke kvinden er dækket til. Sådan er der nogle, der tolker islam, og det synes jeg er tosset. Det ligger uendelig langt fra mine værdier. Så er der nogle, der tolker kristendommen på tossede, tossede måder, som jeg synes er kvindeundertrykkende, og som jeg synes er mandeundertrykkende. Sådan er det med religion, det kan tolkes på alle mulige måder. Sådan er det med det meste.

Kl. 11:29

Formanden: (Pia Kjærsgaard):
Hr. Martin Henriksen.

Kl. 11:29

Martin Henriksen (DF):

Jeg ved ikke, om ordføreren vil give mig ret i følgende påstand, altså at der er større problemer inden for de muslimske miljøer i Danmark, end der f.eks. er inden for de kristne miljøer, når det eksempelvis handler om social kontrol. Vi kan jo se med hensyn til de beskyttede boliger til kvinder, der er i Danmark – hvor man nogle gange skal igennem en masse sikkerhedsforanstaltninger for at komme ind – at det jo i høj grad er folk med muslimsk baggrund, som er på de pågældende steder, og det er jo, fordi de her problemer er størst inden for islam. Så mener ordføreren ikke, at det, at der f.eks. ikke er religionsfrihed inden for islam – det er jo en udbredt fortolkning – er et selvstændigt argument for at gå imod den islamisering, der er i samfundet, og et selvstændigt argument for at sørge for, at der ikke bliver ved med at komme bølger af muslimske migranter til landet? Det er det ene spørgsmål ...

Kl. 11:30

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Nej, jeg beklager. (*Martin Henriksen* (DF): Så var der ikke flere spørgsmål). Så må man begynde med at stille spørgsmålene, for talletiden er faktisk overskredet.

Værsgo.

Kl. 11:30

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Der findes jo desværre alt, alt for mange kvinder i Danmark, som udsættes for vold af nuværende og tidligere partnere, og det gælder både kvinder med etnisk dansk baggrund og kvinder, som har anden etnisk baggrund end dansk. Der er til gengæld ikke nogen tvivl om, at den negative sociale kontrol er større i visse etniske minoritetsmiljøer. Vi ved f.eks., at det i forhold til nogle af kvinderne fra disse miljøer, som flygter fra deres familie – i modsætning til den danske kvinde, som får bank af sin mand, og hvor det kun er manden, om jeg så må sige, hun kæmper med – så er hele familien, der skal gøres op med. Det kræver, at vi har et system, som står klar til at hjælpe hende på en anden måde, end når det bare er manden, der skal gøres op med, og det skal vi tage alvorligt. Og det er vi begyndt på at gøre. Jeg synes, vi kunne lytte mere til de kvindekrisecentre, som faktisk har rigtig mange gode ideer til, hvordan vi kunne styrke de her kvinders position.

Kl. 11:31

Formanden: (Pia Kjærsgaard):

Tak. Der er ikke flere kommentarer eller spørgsmål til ordføreren.

Tak for det.

Jeg skal huske at sige, at der ligger endnu et forslag til vedtagelse, som indgår i de videre forhandlinger.

Så er det fru Christina Egelund, Liberal Alliance. Værsgo.

Kl. 11:32

(Ordfører)

Christina Egelund (LA):

Tak for det. Jeg håber, det vil lykkes mig at fastholde hr. Søren Espersens opmærksomhed hele talen igennem. Jeg kan i hvert fald starte med at sige, at det ønske, hr. Søren Espersen udtrykte over for fru Johanne Schmidt-Nielsen, om, at det ville være dejligt, at kvindebevægelsen var mere markant i debatten om undertrykte kvinder, deler jeg fuldstændig. Så langt, så godt, kan man sige.

Værdikampen raser, ikke kun i Danmark, men i det meste af verden. De åbne, frie demokratier, liberale frihedsrettigheder med alt, hvad de medfører af frihed for borgere, søges udfordret af totalitære strømninger, der vil alt andet end frihed for den enkelte. Derfor er det også en vigtig debat, der rejses her, og jeg vil gerne kvittere hr. Søren Espersen for at gøre netop det.

Jeg har aldrig følt mig så dansk, som da jeg en årrække boede i Paris, ligesom jeg blev stærkt bevidst om mine europæiske rødder, da jeg boede nogle år i Canada. Det er der i og for sig ikke noget mærkeligt i, for det er, når vi møder noget nyt og fremmed, at vi bliver opmærksomme og bevidste om det gamle og det kendte. Det betyder også, at globaliseringen, som bringer os alle tættere på hinanden, på paradoksvis også medfører en større bevidsthed om den nationale identitet. Vi har f.eks. i Danmark i efteråret haft en grundig samfundsdebat om danskhed, og hvad der i det hele taget skal til, for at man kan kalde sig dansk.

Politisk afføder globaliseringen spørgsmålet om mere eller mindre europæisk integration, om national suverænitæt, om frihandel og protektionisme, om realisme og populisme. Set med Liberal Alliances øjne skal Danmark imødegå globaliseringen med et åbent og ambitiøst sind. Vi skal samarbejde i Europa, vi skal arbejde for mere frihandel i verden, vi skal ikke falde for lette, populistiske svar på komplekse problemstillinger, vi skal ikke mure os inde. Det bliver vi ikke mindre danske af, det mister vi ikke national suverænitæt eller identitet ved, tværtimod.

Som jeg sagde indledningsvis, er der i dag ekstremistiske strømninger, som vil et samfund, der på de fleste parametre er det modsatte af det frie, åbne samfund, vi har i Danmark, som ikke synes, at demokrati er den bedste styreform, som ikke går ind for fri presse uden censur, som ikke hylder frihedsrettigheder som forsamlingsfrihed eller religionsfrihed, og som ikke synes, at kvinder er lige så meget værd som mænd, og for hvem andre seksuelle orienteringer end den heteroseksuelle anses som en strafbar synd. De strømninger ses også i Danmark, og i min optik repræsenterer de et livssyn og et samfundssyn, som hører til i en mørk, middelalderlig verden.

Hvad stiller vi så op med dem? Jo, vi gør, som vi har gjort tidligere, når totalitære tankesæt har udfordret den frie verden; vi insisterer på vores egne værdier, på frihed, på retten til at tro på, hvem eller hvad man vil, på den frie presse, den frie meningsdannelse, på kvinders ligeværd og på homoseksuelles ligeværd. De værdier er urokkelige, og dem skal man efterleve, når man bor i Danmark. Samtidig skal vi ikke møde totalitær tankegang med småtotalitære værktøjer. Vi skal ikke gradbøje ytringsfriheden, vi skal ikke lovgive om påklædning og fra politisk side detalilstyre, hvad man spiser eller ikke spiser i f.eks. landets børnehaver.

I teksten for den her forespørgselsdebat står, at man ønsker at debattere værdipolitik med fokus på de udfordringer, der følger af ind-

vandringen, og som presser eller tvinger danskerne til at ændre levevis og adfærd og rette ind af hensyn til indvandrere. Jeg oplever ikke, at vi retter ind, og det skal vi heller ikke.

Nu er det selvfølgelig op til dem, der har rejst forespørgselsdebatten, at udlægge, hvad man præcis mener med at rette ind, men jeg vil gerne prøve at sætte nogle rammer for, hvordan vi i Liberal Alliance ser på udlændingepolitikken. Vi mener, at Danmark skal være et åbent land for dem, der kan og vil bidrage, og det gælder udlændinge, der kommer hertil med det formål at tage et arbejde og i øvrigt efterlever landets love. Det betyder også, at vi skal begrænse indvandringen af dem, der ikke kan eller vil forsørge sig selv, og efterlever man ikke landets love, har man ikke noget at gøre her.

Når det kommer til asylpolitikken, er det Liberal Alliances holdning, at reglerne skal indrettes helt anderledes end det, vi kender, og her er vi nødt til at kigge ud i Europa og søge fælles løsninger på, hvordan vi håndterer de enorme flygtninge- og migrantstrømme, der de seneste år har præget og i nogen grad overrumplet Europa. Den nuværende situation, hvor i tusindtal af desperate mennesker hvert år mister livet, når de i menneskesmuglernes varetægt søger et bedre liv i Europa ved at rejse i skrøbelige både over Middelhavet, skal vendes til en situation, hvor vi hjælper langt flere i nærområderne. Det er regeringens politik, og det er Liberal Alliances ambition at finde fælles forståelse i Europa for en mere rationel og mere human måde at håndtere flygtninge- og migrantkrisen på. Tak.

Kl. 11:37

Den fg. formand (Benny Engelbrecht):

Tak til ordføreren. Der er en enkelt, der har bedt om en kort bemærkning, og det er hr. Søren Espersen fra Dansk Folkeparti. Værsgo.

Kl. 11:37

Søren Espersen (DF):

Tak for det. Jeg hørte det hele, og jeg tror også, at jeg forstod det hele, så det er fint. Må jeg ikke nok sige til det her med at være et åbent land og åbne sig for omverdenen og invitere dygtige arbejdere og eksperter til landet, at det er fuldstændig korrekt. Det er i øvrigt noget, der har eksisteret lige så langt tilbage, som jeg kan huske. Det var også derfor, at jeg nævnte den her situation med min egen kone, der kom til landet lang tid før arbejdskraftens fri bevægelighed, og som fik job og arbejdstilladelse med det samme.

Jeg vil gerne have, at den liberale ordfører bekræfter, at det med at få eksperter til Danmark og få en åbenhed i den forstand ikke har noget som helst at gøre med det, som vi nu kalder arbejdskraftens fri bevægelighed, at det altså også eksisterede før, hvor det netop var sådan, at vi kunne vælge og vrage mellem, hvem der kom ind.

Kl. 11:38

Den fg. formand (Benny Engelbrecht):

Ordføreren.

Kl. 11:38

Christina Egelund (LA):

Jeg går ud fra, at hr. Søren Espersen hentyder til, at det med arbejdskraftens fri bevægelighed er i Europa, og at det har medført det indre marked. Det er jo rigtigt, at Danmark ikke var omgivet af en mur, så der ikke var adgang for udlændinge, før vi fik den fri bevægelighed, men det ene udelukker ikke det andet, og der er ikke nogen tvivl om, at det, at man har arbejdskraftens fri bevægelighed, har medført en åbning for folk, der kommer til Danmark primært fra Østeuropa for at tage et job i Danmark. Vi fik for ikke så lang tid siden en opgørelse, som viser, at det faktisk netto er en rigtig god forretning for Danmark. Derfor er der ingen modsætning mellem at have en åben tilgang til indvandring for folk, der gerne vil arbejde, og som er eksperter, som hr. Søren Espersen formulerede det, og så at være en del

af det europæiske samarbejde. Det ligger sådan set fint i tråd med hinanden.

Kl. 11:39

Den fg. formand (Benny Engelbrecht):

Hr. Søren Espersen.

Kl. 11:39

Søren Espersen (DF):

Problemet er bare, at nu kan vi ikke længere sige nej. Det kunne vi før. Der kom også folk, før det her blev vedtaget i EU-systemet, som simpelt hen ikke kunne få lov til at få arbejds- og opholdstilladelse. Man kunne sortere dem fra, som man ikke synes ville være til gavn og glæde for Danmark. Det er det nye, og det er jo det, der udgør selve problemet. Det er ikke, at der kommer eksperter fra Østeuropa eller fra andre europæiske lande. Det har vi aldrig ment. Men det er netop, at man ikke kan sige nej til dem, der bestemt er uønskede.

Kl. 11:39

Den fg. formand (Benny Engelbrecht):

Fru Christina Egelund.

Kl. 11:39

Christina Egelund (LA):

Men så er vi jo bare politisk uenige, og fred være med det, kan man sige. Jeg har ikke noget ønske om eller nogen ambition om, at vi skal kunne sige nej til en arbejdskraft. Jeg har et ønske om, at vi i langt højere grad f.eks. kan udvise kriminelle udlændinge og folk, som forbræder sig mod vores love, og at vi skal være langt dygtigere til at sikre, at dem, der er her, rent faktisk har et arbejde og kan forsørge sig selv. Men at sige nej tak til folk, der gerne vil tage et arbejde, bliver ikke med Liberal Alliances stemmer.

Kl. 11:40

Den fg. formand (Benny Engelbrecht):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere korte bemærkninger. Den næste ordfører i ordførerrækken er Alternativets hr. René Gade.

Kl. 11:40

(Ordfører)

René Gade (ALT):

Tak for det. Når man er så heldig at stå her på talerstolen, skal man altid have et ret klart formål med, hvad det er, man vil sige. I dag mener jeg at med den forespørgselsdebat, vi har, må det være at forsøge at samle ikke bare Folketinget, men hele Danmark, for der bliver lagt op til en splittelse her. Hvad det så end er, splittelsen skyldes – om det, vi bliver underlagt i Danmark, enten er noget udefrakommende eller noget, der er opstået her i Danmark – er det i hvert fald noget, der er med til at splitte. Så kan man tilkendegive, om det er et reelt problem, eller om man er uenig i nogle af nuancerne, men det vil være mit hovedfokus. Jeg står her i stedet for min kollega Josefine Fock, der normalt varetager området.

Alternativet er på det her område meget uenig i den ordlyd, der er i forespørgsels tekst. Vi synes, som flere andre ordførere har sagt, ikke, at vi bliver, hvad står der, tvunget til at ændre levevis og adfærd og tvunget til at rette ind. Det er jo i høj grad op til os selv. Det handler om, at vi tør dyrke de værdier, der er i Danmark, og tør dyrke dem højt og stolt. Jeg bliver ikke bange for et dannebrog, om det så skulle hænge bag mig lige nu, eller om jeg skulle have det trykt på trøjen – det gør jeg gerne. Jeg er stolt af at være dansker. Jeg er stolt af at bo, hvor jeg bor, i et lille provinsbykvarter, hvor jeg tror næsten alle er af dansk oprindelse. Det gør mig tryk. Jeg var også glad for at bo i København, da jeg boede dér, eller Italien eller Frankrig, eller hvor jeg har boet. Der var jeg tryk på en anden måde og

oplevede nysgerrigt på en anden måde. Jeg tror, man skal passe på med at bestemme sig for, hvad der er rigtigt og forkert.

For ligesom at slå tonen an har jeg egentlig valgt at læse noget op fra en klog mand – det er en sang, og jeg vil love at lade være med at synge den. (*Den fg. formand* (Benny Engelbrecht): Tak!) Det er for ligesom at sætte tingene i perspektiv. Nu har vi en debat her, hvor det er, som om det hele topper lige nu – det har aldrig været værre, lyder det, i hvert fald sådan lidt mellem linjerne. Hvad gør vi nu? Vi står på randen af et eller andet. Og ja, vi har problemer med indskrænkede personer i Danmark, og vi har også problemer med folk, der er radikaliserede, også fra islam. Vi har problemer med danskere, der gør tåbelige ting. Vi har problemer med politikere, der ikke holder ord, kolleger, der ikke gør, som de burde gøre, venner og familie, der handler egoistisk og uden tanke og uden empati. Sådan tror jeg det vil være altid. Den her sang udkom i 1995 og er skrevet af en ret folkekær kunstner, Allan Olsen. Jeg har ikke spurgt om lov til at læse den op, så han er uden skyld i den måde, jeg vil bruge den på. Den hedder »Wir will ein Danmark«, og jeg håber, I vil lytte med, og I kan måske næsten nynne med:

»Jeg har nydt den luksus at kunne rejse gennem fattigdom én masse/fra Ganges over Vesterbros slum/på min egen form for nas/fra Chiang Mai – over Bombay's forfald/til den fattigste tigger i Rom/var det eneste tilråb jeg fik/- hello friend where do you come from?//

jeg tænder mit fjernsyn og genkender verden i brand/og siger til mig selv - gu' har vi råd/til en hjælpende hånd/tabte fædre tabte mødre/tabte unger som skrøbeligt glas/kigger ind i varmen og be'r om en ledig plads/det er o.k. – med mig/og jeg ved det er o.k. med dig/hvem af os sku' være dommer/vær's go og peg//

wir will ein gute Danmark/godt for os og godt for dem/det blir et o.k. Danmark/hvor velkommen her falder nemt/og venlighed er en trend//

jeg ser dem i Kastrup forpjuskede i umoderne tøj/klamt af kold-sved/og med spinkle forhåbningers anstrøg/jeg ser plasticblomsten af Danmarks dumhed stå frem/skyklapperslips der siger - send hele bundtet hjem/horisont som en minke/tom som en Texacoplasticdunk/ apropos benzin/glem alt om Lübeck og Berlin/hør hvad din dronning sir'/vi vil ikke ha' molotovfjolser og mordbrændere her«.

Den kan man jo tolke, som man vil, men jeg synes, den er stærk, og jeg har hørt den mange gange, fra da jeg var en bette knægt og til nu. Og det er ikke, fordi det forslag til vedtagelse, vi fra Alternativet og et par øvrige partier har anbefalet her i Folketinget i dag, nødvendigvis er bedre end de andre partiers forslag til vedtagelse, men jeg synes, det har det værdisæt, som jeg også oplever i den her sang, og som jeg tænker må gå på tværs af Folketingets partier – altså, et værdisæt, som vi ikke tror gør os bedre end andre. Vi tror ikke, vi har sandheden. Vi tror, sandheden ligger et sted imellem os. Og om der er én gud eller flere, ved jeg ikke, men jeg er i hvert fald sikker på, at der er et eller andet, der er større end mig; jeg er faktisk meget sikker på, at der er rigtig mange ting, der er større end mig. Det tror jeg vi skal huske på, også når vi møder nye mennesker – naboer her.

Som jeg sagde før: Ja, vi har problemer, og vi har udfordringer, og det vil vi blive ved med at have. Og så skal vi huske, at Danmark er en del af et større hele, og mange af de udfordringer, vi ser, skyldes måske – ligesom vi oplever i erhvervslivet – at vi bliver presset fra syd og vest og øst og nord. Det vil vi også blive fremadrettet på vores værdier, så derfor må vi stå stærkt om dem.

Kl. 11:45

Den fg. formand (Benny Engelbrecht):

Tak til ordføreren. Der er en enkelt, der har bedt om en kort bemærkning, og det er hr. Søren Espersen.

Kl. 11:45

Søren Espersen (DF):

Alternativet har jo altid et håb og en drøm om, at vi finder sammen om det her, men det gør vi ikke. Lad os bare sige det, som det er – det er Alternativets drøm. Det Radikale Venstres stifter, Viggo Hørup, sagde i 1880'erne: Del jer efter anskuelser og holdninger, det er nødvendigt i et folkestyre.

Det, der kommer her, er jo udmærket – det, der foregår her i Folketinget, er jo i virkeligheden en leg for Alternativet, og det kan man også forstå af det, at ordføreren nu forlader Folketinget i en eller anden form for foragt for folkestyret.

Det her er alvor – det er alvor for os, der rejser den her forespørgselsdebat. Det er ingen leg om lige at prøve at finde sammen og hygge os videre alle sammen, som er det, Alternativet står for. Det vil jeg simpelt hen ikke acceptere.

Kl. 11:46

Den fg. formand (Benny Engelbrecht):

Ordføreren.

Kl. 11:46

René Gade (ALT):

Jeg opfattede det egentlig som en kommentar, men jeg vil prøve at svare alligevel. Jeg må hellere lige starte med at sige, at det, at jeg personligt har valgt ikke at genopstille, er i dybeste respekt for folkestyret og også for hr. Søren Espersen. Jeg benytter enhver lejlighed til at rose hr. Søren Espersens vid, som er langt større end mit, også historisk og politisk – så kan vi være uenige. Men at jeg forlader Folketinget, er netop, fordi jeg rigtig gerne vil ind igen engang, når jeg er blevet iltet, som jeg har sagt, når jeg er blevet endnu klogere, når jeg har set mig selv udefra og sagt: Giver det, jeg har sagt her fra talerstolen, mening, er det meningsfuldt, og er Alternativet på rette spor? Det tror jeg vi er lige nu, men nogle gange kan det være sundt lige at komme ud og se sig selv udefra.

Der vil jeg som svar til hr. Søren Espersen sige, at nogle gange kan det også være sundt at se de holdninger, man har, lidt udefra, uden for Danmarks grænser. Så hvis man ikke accepterer, hvad jeg står her og siger, og hvor jeg egentlig forsøger at anerkende bl.a. den forespørgselsdebat og så meget andet, som kommer fra hr. Søren Espersens parti, så bliver det svært at kommunikere med andre mennesker uden for landets grænser. Det bliver svært, hvis det, jeg gør her, ikke er acceptabelt, altså at læse en folkekær kunstners sang op med et håb om, at vi finder sammen om noget, som vi næsten alle sammen er enige om – ytringsfrihed, at det er domstolene og politiet, der skal hjælpe os, og at vi må lade kommunerne gøre, hvad der skal til ude i det lokale for at håndhæve de regler, der bliver fastsat, og at hvis vi får for store problemer, må vi træde til her fra politisk hold. Altså, der er jo meget, meget stor samling om det, vi står og taler om i dag, så hvis det her kan sætte verden i brand, tager jeg det med.

Kl. 11:48

Den fg. formand (Benny Engelbrecht):

Jeg skal lige minde alle debattører om, at det er en god idé, at vi holder debatten inden for temaet og ikke bliver for personlige.

Hr. Søren Espersen.

Kl. 11:48

Søren Espersen (DF):

Jeg har overhovedet ikke noget personligt at udsætte på hr. René Gade. Jeg betragter ham som en god kollega, men jeg forstår bare ikke det, som han står for. Jeg forstår ikke den her følelse af, at man altid kan finde sammen. Nej, vi skal nu og her beslutte, om vi skal købe 28 nye kampfly, der koster 21 mia. kr.; vi skal beslutte, om grænsen skal være permanent overvåget; vi skal beslutte, hvor meget der skal

udbetales af forskellige ting her fra Folketingets side. Det er vores opgave – det er en praktisk opgave, som vi har fået af folkestyret, og som vi udfører så godt, vi kan, og altid til gavn, synes vi selv, for Danmarks befolkning.

Når hr. René Gade kommer tilbage til Folketinget, hvad jeg håber han gør, vil han møde den samme virkelighed, for det har været et særkende for det danske folkestyre siden Viggo Hørups tid, dengang han sagde: Del jer efter anskuelser. Han sagde ikke: Gå på et eller andet følsomt kompromis, hvor vi alle sammen kan være. Det er folkestyrets sjæl, vi snakker om her, og jeg er sikker på, at Det Radikale Venstres ordfører vil bekræfte, at det er folkestyrets sjæl.

Kl. 11:49

Den fg. formand (Benny Engelbrecht):

Ordføreren.

Kl. 11:49

René Gade (ALT):

Nu er jeg næsten bange for at sige, at jeg jo er enig i, at det er ret væsentligt, at vi står her og er politikere og er ansvarlige og tager det meget, meget seriøst. Altså, jeg har svært ved at se, hvor det er, jeg afviger fra det.

I forhold til at være beslutningsdygtig og træffe beslutninger vil jeg sige, at jeg næsten ikke kan se, at vi gør andet. Vi sætter simpelt hen beslutninger i verden og fortæller om de visioner, vi har for Danmark, der er så ambitiøse, at det næsten kun er dansk erhvervsliv og Grundfos' direktør, der kan følge med. Og LEGO har sådan set de samme anskuelser, som vi kommer med – om det så handler om et mere omfavnende Danmark og et mere åbent Danmark i forhold til dygtig arbejdskraft. Så det, jeg bliver skudt i skoene, altså at jeg ikke accepterer Folketinget, kan jeg simpelt hen ikke se. Jeg synes, at jeg prøver meget ambitiøst at lægge op til, at vi er modige og intelligente.

Kl. 11:50

Den fg. formand (Benny Engelbrecht):

Med de ord er der ikke flere, der har korte kommentarer til hr. René Gade. Den næste ordfører i ordførerrækken er Radikale Venstres ordfører, fru Sofie Carsten Nielsen.

Kl. 11:50

(Ordfører)

Sofie Carsten Nielsen (RV):

Jeg kender danskere og Danmark som et land med frisind, med frihed til forskellighed, hvor meninger brydes, som Hørup sagde, men også som et land, hvor helt grundlæggende demokratiske rettigheder er mere end bare højt besungne idealer. Vi danskere udlever dem faktisk, vi bruger dem, og danske værdier kan ikke reduceres til noget om frikadeller eller klaphatte, selv om jeg virkelig oprigtigt elsker begge dele.

Vi har også brugt en hel del tid på at debattere danskhed i de seneste måneder. Kan man være dansk og bære tørklæde, f.eks.? Selvfølgelig kan man det. Kan man så være dansk og drømme om sharia? Man kan jo være en etnisk dansk konvertit og drømme om sharia, f.eks., det kan man jo. Selvfølgelig kan man det. Det er da hamrende trist, at der findes mennesker, der drømmer om sharia, ligesom det er hamrende trist, at der findes mennesker, der drømmer om hvidt overherredømme i verden, og derfor er det en frugtesløs debat at diskutere, hvad rigtig danskhed går ud på. Det er interessant, synes jeg, at diskutere, hvad vi hver især forbinder med danskhed. Jeg er personligt stærkt optaget af Danmarks kulturarv. Men vi kan ikke sætte danskhed og danske værdier på formel og holde dem op imod en tjekliste med en række karakteristika, som vi har fundet på her i Folketinget, og så afgøre, om man på den baggrund er dansk eller ej.

Det afgørende for vores samfunds sammenhængskraft er jo, om vi sådan helt grundlæggende opfører os ordentligt som mennesker i relationer med hinanden, i relationer med vores børn og i relationer med andre mennesker. Vi må f.eks. ikke udøve vold og chikane, vi må ikke undertrykke, vi har ret til ligestilling og ligebehandling, uanset hvem vi er. Det er jeg som andre ordførere stolt af. Det skal vi kæmpe for. Opfordringer til vold er også forbudt. Den seneste opfordring, som jeg kan huske, kommer fra den mand, der i dag indsættes som USA's præsident. Han sagde i marts: Hvis I ser en, der gør sig klar til at kaste en tomat, så bank ham sønder og sammen. Really, seriøst, okay, bare tæv løs, jeg skal nok betale advokatregningen, det lover jeg.

Ekstremister skal vi kæmpe imod. Undertrykkere skal vi kæmpe imod. Og lad mig bare gøre det helt klart: Ekstremister, der bryder loven, uanset om de er imamer, eller hvem de er, skal selvfølgelig retsforfølges, ligesom vi retsforfølger alle andre mennesker, der bryder loven. De skal også tales imod, de skal bekæmpes med alle de demokratiske midler, vi har til rådighed, hver eneste dag, så deres menigheder minimeres, og dem, de undertrykker, har vundet den frihed, som alle vi andre nyder godt af. Det skylder vi faktisk.

Det er til gengæld ikke tid til at sælge ud af det, som har grundlagt vores frie, vores skønne samfund: Ytringsfrihed, forsamlingsfrihed, foreningsfrihed. Tværtimod er det mere end nogen sinde tid til, at vi står fast på sammen med alle dem, der er i Danmark, indvandrere, danskere med anden etnisk baggrund, os selv, som hver dag bidrager til det danske samfund, at bruge de grundlæggende rettigheder aktivt til at bekæmpe ekstremisme og radikaliserings. Og vi skal være der for alle dem, der kæmper den friheds- og ligestillingskamp hver dag, for det er der masser der gør. Dem skal vi række hånden ud til. Vi skal stille hjælpen til rådighed, og vi skal sige: Vi er på jeres hold. Det er for mig – og det er min vurdering – ikke en tjekliste, men det er grundlæggende dansk og det, som skaber vores sammenhængskraft.

Kl. 11:55

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Tak for det. Der er en kort bemærkning fra hr. Søren Espersen, Dansk Folkeparti.

Kl. 11:55

Søren Espersen (DF):

Tak. Altså, der er jo ingen, der forbyder nogen mennesker at drømme om, hvad de vil. Det er jeg da fuldstændig enig med ordføreren i. Det må de selv om, så længe det ikke går ud over andre. Det er det, der er selve kernen i det her. Vi har en situation, hvor de folk, der så går og drømmer om sharia og kalifatets indførelse, og hvad ved jeg, er dem, der tvinger unge piger til ægteskaber, de ikke ønsker. Det er dem, som sørger for, at små piger bliver indhyllet. Det er dem, der udsteder dødstrusler eller ligefrem dræber dem, der forlader troen. Og det er også dem, der sender uskyldige folk af sted på genopdragsrejser. Det er problemet. Det er ikke, hvad folk drømmer om, det må de da selv om.

Jeg er også fuldstændig enig i, at der godt nok bliver sagt mange mærkelige ting rundtomkring i verden, men vi har altså et særskilt problem her, som vi må løse, og det er, når islam på den måde kommer ind i det danske samfund og begynder at sætte normer eller stille krav om normer, og at vi ændrer os. Der er problemet.

Kl. 11:56

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Ordføreren.

Kl. 11:56

Sofie Carsten Nielsen (RV):

Jeg er enig i, at vi skal bekæmpe ekstremister og undertrykkere, der udsætter piger, drenge, mennesker for den slags, som Dansk Folkepartis ordfører beskriver. Det er jo mennesker, der gør det – mennesker, der helt konkret bedriver undertrykkelse, og dem skal vi bekæmpe.

Kl. 11:56

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Søren Espersen.

Kl. 11:56

Søren Espersen (DF):

Men Det Radikale Venstre er jo selv med til at acceptere de ting, som vi finder uhyrlige; med til at acceptere kønsopdelt svømmeundervisning; med til at acceptere, at en bestemt slags mad skal serveres på institutioner osv. Det Radikale Venstre accepterer jo alle de her ting, og dermed er det også en blåstempling af de folk, som drømmer om sharia.

Kl. 11:57

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Ordføreren.

Kl. 11:57

Sofie Carsten Nielsen (RV):

Det er jeg grundlæggende uenig i. Jeg accepterer ikke undertrykkelse, jeg accepterer ikke mennesker, der ikke respekterer ligestilling og ligebehandling af kvinder og mænd. Det vil jeg bekæmpe, og det bruger jeg personligt mange kræfter på. Jeg ville ønske, hr. Søren Espersen brugte sine kræfter lige så godt.

Det, det handler om i de konkrete tilfælde, er, at jeg ikke mener, vi i dette Folketing skal lovgive om, hvilken slags mad der skal serveres i daginstitutioner. Men jeg synes, det er rigtig vigtigt, at det ikke bliver sådan, at der ikke kan serveres alskens mad i daginstitutioner, og det siger jeg. Det gør jeg, og det gør vi i Radikale Venstre hele tiden. Men vi skal da ikke lovgive om, hvilken slags tøj folk skal have på, og hvilken slags mad de skal indtage. Det tror jeg vi har dygtige kommuner der kan tage vare på, i lokale diskussioner.

Kl. 11:58

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Tak til fru Sofie Carsten Nielsen. Der er ikke flere spørgsmål. Den næste ordfører er fru Lisbeth Bech Poulsen fra Socialistisk Folkeparti.

Kl. 11:58

(Ordfører)

Lisbeth Bech Poulsen (SF):

Tak, formand. For os i SF er nogle af de danske værdier demokrati; at man kan deltage i og stemme til valgene; at mindretallet er beskyttet mod flertallet; at man kan tale frit; at man kan forsamles frit; og at vi taler sammen. En central værdi for os er ligestilling. Det har det været, lige så længe jeg kan huske, og siden 1960'erne har SF støttet op om og været en integreret del af kvindebevægelsen. Og derfor er frisdind også en lige så vigtig værdi for os, at vi tør udforske verden, at vi tør udfordre det herskende samfundssyn, at vi accepterer forskelligheder og forskellige seksualiteter. Det er nogle kampe, vi har kæmpet i rigtig mange år, og jeg tror sådan set, det er værdier, som mange af os herinde kan være enige om. De bliver også bakket op af det store flertal blandt kristne, jøder og muslimer.

Der er desværre også lommer i det her land, hvor forstokkede samfunds- og kvindesyn flourer, og derfor har vi i SF igen og igen sat fokus på social kontrol og insisteret på lige rettigheder mellem

mænd og kvinder og respekt for den enkelte uanset seksualitet. Og vi hører jo historierne, om det er Geeti Amiri, der har delt sin historie om sin bror og hans vold, og hvor han efterfølgende har delt historien om, hvor meget han har fortrudt, hvad han har gjort; eller om det er Abdel Aziz Mahmoud og hans herlige familie, som vi har kunnet følge på DR, og historien om ham og hans kæreste – der for resten kommer fra en kristen baggrund, hvor han fik at vide, at homoseksualitet er vejen til helvede, og hvor en præst forsøgte at »helbrede« ham.

En tredje værdi, som vi ikke synes bliver drøftet så meget, er lighed, og det er noget, som vi i SF synes er unikt for Danmark, nemlig at vi lever i et ret lige samfund, at de fleste kan tage en uddannelse, og at alle har mulighederne for at leve et nogenlunde godt liv, hvis vi hjælper hinanden. Det synes vi er en vigtig dansk værdi. Desværre går vores samfund i en mere og mere ulige retning, og det er en politisk prioritering fra den her regerings side støttet af DF.

Men vi ønsker også, at der er endnu mere fokus på demokrati i folkeskolen. Vi mener, at man nærmest fra dag et skal have undervisning i ligestilling mellem kønnene, at sexisme ikke er i orden, at der ikke er forskel på mænd og kvinder. Vi mener ikke, der er forskel på matematikundervisning og lejrskoleundervisning, så vi skal stille krav om, at piger, uanset hvor de kommer fra, også skal med på lejrskole. Man skal føre en aktiv skolepolitik, så vi ikke lige pludselig har skoler, hvor 70 pct. af eleverne har anden etnisk baggrund, for det tror vi ikke virker.

Der skal være specialtilbud til børn og unge under 18 år. Der skal være tilbud til unge piger, der har oplevet krise i hjemmet, og som er blevet uretfærdigt behandlet. Der skal være specialbehandling, boliger og plejefamilier til de unge. Og der skal være flere pladser på krisecentre til de kvinder, der er udsatte, så de ikke bliver tvunget til at komme hjem til familien eller parallelsamfundet igen, og så de får de midler, der skal til, for at de kan gøre oprør.

Jeg synes, at nogle af de historier, vi har hørt fra kvinder, der har været udsat for social kontrol, og som har delt deres historie med os, viser meget stort mod, og uanset hvor urimeligt og uacceptabelt det er, er det positive jo også, at vi ser en udvikling. Nu nævnte jeg før Geeti Amiri, som har været meget aktiv i debatten, og der har netop været en DR-dokumentar om hendes bror, som udsatte hende for vold, og som i dag er frygtelig ked af det og kan se, at det var forkert. Så jeg synes heller ikke, vi skal overse, at når det gælder nogle af de kulturelle problemer, der kan være i nogle familier, så der sker der også en udvikling over tid.

Jeg vil egentlig gerne takke DF for at invitere til debatten. Der er mange ting, vi ikke er enige om, men jeg synes, det er fint at tage den her diskussion i Folketingssalen. Så har vi forskellige prioriteringer, i forhold til hvad danske værdier er, men det er fint at tage diskussionen, og nu er det jo nærmest blevet en tradition. Så jeg ser frem til eventuelle spørgsmål, der måtte komme fra DF.

Men som en afsluttende kommentar vil jeg sige, at jeg egentlig ikke tror, vi ser forskelligt på, at der er nogle steder i det danske samfund, hvor der foregår uacceptable ting. Jeg tror, vi ser forskelligt på, hvordan vi bedst sikrer sameksistens, at vi har dialog med hinanden, og at vi måske også har forskelligt syn på, om vi skal prøve at løse nogle af de problemer, der er i samfundet, eller om vi simpelt hen ikke ønsker et samfund, hvor der også er en relativt stort antal folk med anden religiøs baggrund. Det er ikke polemisk sagt. Jeg tror bare, det er et rids af nogle af de forskelligheder, der er.

Fra SF's side mener vi ikke, det er til diskussion, om vi har et multietnisk og multikulturelt samfund – det har vi. Det betyder ikke, at vi ikke kan insistere på nogle værdier, som nogle kalder danske værdier – jeg tror nu også, de har dem andre steder – som nogle af dem, vi sætter pris på, og som vi mener det er fuldstændig grundlæggende vi skal have i det her samfund, nemlig ligestilling mellem kønnene, frihed og frisind.

KI. 12:04

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Tak til fru Lisbeth Bech Poulsen. Der var ikke nogen, der blev udfordret, så der er ingen korte bemærkninger eller spørgsmål. Så er der mulighed for, at De Konservative får deres ordførertale, men jeg ser ingen konservativ i salen. Så går vi videre til statsministeren.

KI. 12:04

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Tak for det. Tak for en god debat i en god tone, som jo viser – jævnfør i øvrigt også, hvad der lige blev sagt af SF's ordfører, nemlig at vi har holdt den her debat før, det er næsten blevet en tradition – at det er temaer, der optager os alle. Jeg noterer mig jo – uden at det på den måde er stærkt artikulert, så kan jeg jo alligevel godt tillade mig at drage den konklusion – at der er et solidt flertal bag regeringens stramme, konsekvente og realistiske udlændingepolitik.

Vi er naturligvis ikke enige om alt, men jeg tør godt konkludere, at vi er enige om retningen. Det glæder mig, og det er måske også lidt mere, end man kan sige om det parlamentariske grundlag, som oppositionen i givet fald, dersom den ikke længere skulle være opposition, men være regering, ville skulle bygge på. Jeg har i hvert fald meget let ved at høre betydelige nuancer i de indlæg, der er holdt af Enhedslisten, Alternativet, SF, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre. Et lille eksempel på det er jo bare hele spørgsmålet om, hvorvidt man skal have adgang til at arbejde som asylansøger fra dag et. Jeg forstår den radikale position, det er lidt uklart, hvad den socialdemokratiske position er, men i min optik vil det i hvert fald være et helt forkert signal at sende af sted i en situation, hvor vi ved, at de flygtningestrømme, vi står med, jo ikke er rene flygtningestrømme.

Det er klart, at der er folk, der flygter fra krig. Der er også folk, der flygter til drømmen om et bedre liv, og hvis vi skabte et almindeligt grundvilkår, der hed, at når man kom ind over den danske grænse og sagde: asyl!, så havde man også adgang til det danske arbejdsmarked, så ville det være en pull factor tror jeg det hedder på moderne dansk i det her sprog. Det skal vi helst undgå, og derfor er det nok meget godt, at vi har den regering, vi har, som har en ambition om at passe på Danmark, et Danmark, som bygger på forpligtende fællesskaber, men hvor der også er plads til forskellighed, et Danmark, hvor der er åbenhed over for velkvalificerede udlændinge, og hvor vi skal være meget opmærksomme på, at vi ikke skærer alle over en kam, så vi bevarer en åbenhed over for dem, der kommer hertil med lyst, evner og appetit på at gøre en positiv forskel, men omvendt gerne er så hermetisk lukket som muligt over for dem, som ikke kan og ikke vil dele vores grundlæggende værdier eller bidrage til fællesskabet.

Det er jo den sontring, der skal være, og som jeg også synes har præget debatten i dag, hvor jeg sådan set er glad for, at der har været plads til nuancer.

Det skal jo også være et Danmark, hvor man har lov til at tænke, tro og leve, som man har lyst til, så længe man holder sig inden for lovens rammer, men hvor vi ikke har parallelsamfund afskåret fra resten af Danmark, og hvor lov og ret er sat ud af kraft. Og det er jo i virkeligheden her, at vi er udfordret, for der har jo, hvis vi skal være ærlige over for hinanden, i vel snart en generation været ført en politik, som oprindeligt har været for lempelig, og som har ført til, at vi i dag står med anden, tredje og snart fjerde generations udfordringer, som jo ikke bare kan knipses væk, for uanset hvordan man analyserer situationen, kan løsningen jo ikke være, at vi til danske statsborgere siger: Det fungerer ikke, I skal ikke være her længere. Vi leder landet herfra, hvor vi står, og vi står med nogle udfordringer med parallelsamfund, hvor børn og unge svigtes, og hvor de risikerer at blive isoleret fra vores fælles samfund og radikaliseret af lokale rabiate prædikanter.

Det skal vi gøre noget ved, og det gør vi også noget ved. Det er derfor, vi har taget de her skridt til at stramme op fremadrettet, så vi får styr på indvandringen, så den ikke er ukontrollabel, så dem, der kommer, er folk, vi ønsker skal komme, og så det ikke er båret af tilfældighed. Det er derfor, at vi i aftalen om religiøse forkyndere har strammet op. Det er i øvrigt også derfor, at vi skal føre en hård retspolitik.

Om kort tid præsenterer regeringen en bande-rocker-pakke, som også har betydning i den her debat. Jeg nævnte, at jeg var i Vollsmose i går, og det siger sig selv, at det er en udfordring i forhold til de unge drenge, der vokser op i den bydel, og som vi gerne vil have skal passe deres skole og søge ud og få en praktikplads, hvis gangstere altså helt åbenlyst skal stå og grine politiet op i ansigtet og rive bøderne i stykker, fordi de alligevel ikke kan inddrives. Og derfor er der jo en sammenhæng, og den her værdipolitiske debat handler jo ikke kun om vores udlændingepolitik, den handler også om vores retspolitik.

Kl. 12:09

Det er derfor, vi forfølger en stærk ambition om, at det skal kunne betale sig at arbejde i forhold til at få kontanthjælpsloft og integrationsydelse, fordi vi ved, at når vi ser på kontanthjælpsøgtepar, så er de altovervejende repræsenteret ved folk med anden etnisk baggrund end dansk, og vi er simpelt hen nødt til at gøre noget for at fremme, at man også i kredse, der ikke er etnisk danske, finder vej ud til vores arbejdsmarked. For hvis man vokser op i en bydel, hvor kriminaliteten er til at få øje på, hvor banderne trives, hvor der er statussymbol knyttet til det, hvor et flertal af de voksne ikke går på arbejde, så er muligheden for, at man så at sige bryder ud af ghettoen i overført forstand og får fodfæste i det danske samfund, får sig en uddannelse, får en dansk vennekreds, får et arbejde, for ringe.

Derfor skal vi fastholde den politik, vi fører, og vi er helt åbne over for – og der vil også opstå situationer i løbet af det her kalenderår – at se på, om der er plads til yderligere stramninger, flere optjeningsprincipper eller andet, som fremmer den udvikling, vi ønsker os. Men for mig er det bare vigtigt også at holde fast i den dimension, der hedder, at vi ikke skærer alle over en kam. Der er heldigvis masser af naturaliserede danskere, som har en anden tro end den, jeg selv har, som har valgt Danmark helt og fuldt og positivt til, og det er vigtigt, at vi har debatten med den nuance, så vi ikke får, om end det ikke er tiltænkt, sendt et signal til dem om, at de ikke er velkomne.

Det er derfor, vi skal stille håndfaste krav og møde alle med forventninger. Det derfor, at vi skal stå fast på og være stolte af de værdier, som Danmark bygger på: Demokrati, frihed, lighed og fællesskab. Det er altså kort sagt at lukke for dem, som hverken kan eller vil, og fortsat bevare Danmark som et åbent samfund for dem, som vælger os aktivt til, og som gerne vil være med til at gøre Danmark stærkere. Med det vil jeg gerne takke for en god debat.

Kl. 12:11

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Ja, men den er ikke helt slut endnu. Der er et par stykker, der gerne vil stille nogle spørgsmål. Den første er hr. Martin Henriksen fra Dansk Folkeparti.

Kl. 12:11

Martin Henriksen (DF):

Tak for det. Og tak til statsministeren for talen. Jeg kunne godt tænke mig at spørge ind til, hvad der er Venstres, men også regeringens holdning til islamiske symboler i det offentlige rum. For der er jo repræsentanter for Venstre, repræsentanter for regeringen, der har sagt, at man ønsker at tage et opgør med disse symboler, fordi man har den opfattelse, at det er med til at splitte befolkningen ad.

Så jeg vil gerne høre, om statsministeren kan bekræfte, at det er regeringens politik, at man ønsker at tage et opgør med islamiske

symboler i det offentlige rum, og hvis det er det, hvordan man så agter at tage det opgør.

Kl. 12:12

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Statsministeren.

Kl. 12:12

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg bidrager meget gerne til at tage et holdningsmæssigt opgør med islamiske symboler, fuldstændig på linje med det, som andre ordførere også har været inde på. Fører det så til, at man skal tage et lovgivningsmæssigt opgør med, hvad der vil være religiøse symboler? Det er jo lidt en anden diskussion.

Altså, vi har religionsfrihed i Danmark, og derfor er det jo ikke så simpelt, at vi bare kan plukke visse religiøse symboler ud og sige, at lige i forhold til dem laver vi forbudslovgivning. Og derfor kommer man meget hurtigt – hvis man går praktisk til værks og flytter det fra at være den her holdningsmæssige diskussion med de hurtige bud – ind i en mere kompleks diskussion, der handler om, hvorvidt vi overhovedet vil have religiøse symboler i det offentlige rum. Og det ønsker jeg ikke at lovgive imod – for nu at gøre det kort.

Kl. 12:13

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Spørgeren.

Kl. 12:13

Martin Henriksen (DF):

Men vi har jo i mange, mange år – jeg tror, at man kan gå 10 år tilbage i tiden – hørt udtalelser fra Venstrefolk og medlemmer af Dansk Folkeparti, De Konservative, Socialdemokratiet og alle mulige andre partier om, at vi nu skal tage et opgør med islamiske symboler og religiøse symboler i det offentlige rum, fordi de fylder for meget. Og man har jo typisk i de her diskussioner henvist til islam, islamisme, eller hvad man nu vil kalde det. Men i takt med at man har haft den debat, er antallet af de her symboler i det offentlige rum jo sådan set steget.

Så kunne man ikke tænke sig, at på et tidspunkt bliver det nødvendigt at lovgive imod det – eksempelvis ved at sige, at religiøs hovedbeklædning i folkeskoler eller i skoler, der modtager tilskud fra det offentlige, ikke er tilladt? For vi kan se, at selv om man ønsker at tage det holdningsmæssige opgør – og det er fint – så fører det jo ikke til, at der kommer færre af disse symboler. Faktisk kommer der jo gradvis flere, så på et eller andet tidspunkt må man gøre op med sig selv og sige, at den strategi, man har forfulgt i forhold til at mindske antallet af de her symboler i det offentlige rum, ikke har virket.

Kl. 12:14

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Statsministeren.

Kl. 12:14

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Hvis tørklædet er et symbol på et underliggende problem, er det store spørgsmål, om man får problemet til at gå væk ved at fjerne symbolet. Altså, det er jo sådan set det store spørgsmål.

Vi har sammen med hr. Martin Henriksens parti jo strammet lovgivningen og også indført strafansvar for folk, der ligesom tvinger den her symbolik ned over andre. Men jeg vil gerne sige, at jeg jo meget hellere vil kæmpe for en muslimsk pige, der selv tager sit tørklæde af, end at lave lovgivning, der gør, at hun ikke må tage det på – hvis man kan udtrykke det på den måde. Og det kan man ikke tage som et udtryk for, at jeg ikke kerer mig om, at den her symbolik vinder indpas. Altså, jeg synes, det er en udfordring. Det er en udfor-

dring at bevæge sig rundt i boligkvarterer i Danmark – jeg var som sagt et af stederne i går – hvor man har en fornemmelse af, at det egentlig ikke er Danmark, man går rundt i; altså, det er det. Men det er jo vokset op over en generation af mange forskellige grunde, og man får det ikke til at gå væk ved at lave et enkelt lovindgreb, der handler om, at et bestemt symbol, der knytter sig til det, skal fjernes.

Det er rigtigt, at den her diskussion også har pågået i mit eget parti, ligesom den pågår i andre partier, og det hænger vel sammen med, at det her er dilemmafyldt. Der er en holdningsmæssig vilje, vi gerne vil sætte igennem, og den kommer så bare med en pris – fordi vi også lever i et samfund, hvor vi har en lighedsgrundsætning og ligebehandlingsprincipper og i øvrigt religionsfrihed. Og jeg tror, at vi risikerer at gå skævt af hinanden, hvis vi bliver hængende i de der symbolske elementer, som nok alligevel ikke får problemet til at gå væk, frem for at adressere de bagvedliggende problemer mere åbent.

I min optik handler det om en hård retspolitik; det handler om en indvandringspolitik, hvor vi ikke lader problemet vokse sig større; det handler om at have en arbejdsmarkedspolitik og en sociallovgivning, der så at sige masserer folk til aktiv deltagelse; det handler om at gribe hårdt ind over for forkyndere, der misbruger deres position. Det handler altså om den type ting og så i øvrigt om noget boligpolitik, der handler om at give ghettoerne tilbage til det omkringliggende samfund.

Jeg tror desværre ikke, det er så enkelt, at vi med et kunstgreb kan få det her kulturproblem til at gå væk.

Kl. 12:16

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Det næste spørgsmål er fra fru Johanne Schmidt-Nielsen fra Enhedslisten.

Kl. 12:17

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Tak for det, og tak til statsministeren. Særlig tak for, at statsministeren til sidst bruger noget tid på at tale om det her med, hvor ualmindelig vigtigt det er, at vi ikke generaliserer, altså at vi på den ene side kan tale om de problemer, der er i minoritetsmiljøer, men på den anden side sørger for ikke at sige, at alle, som f.eks. er muslimer i Danmark, er et problem for det danske samfund, for sådan er det selvfølgelig ikke.

Jeg vil spørge til kvoteflygtninge, og det vil jeg, fordi statsministeren siger, at statsministeren efterlyser et asylsystem med færre uretfærdigheder. Det er jeg enig i vi har behov for. Tænk, hvis vi kunne komme uden om kriminelle menneskesmuglere. Tænk, hvis vi kunne sørge for, at de, som har det største behov, også er dem, der får beskyttelse. Tænk, hvis vi kunne blive bedre til at aflaste nærområderne. Det er jo netop det, FN's kvoteflygtningesystem kan, og derfor synes jeg, det er så ualmindelig svært at forstå og så dårligt et signal, at regeringen har valgt ikke længere at tage imod 500 kvoteflygtninge om året. Hvordan hænger de to positioner sammen, statsminister?

Kl. 12:18

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Statsministeren.

Kl. 12:18

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg synes, det hænger meget enkelt sammen. Jeg er sådan set grundlæggende enig i, at det var langt bedre, at vi ikke havde spontane asylansøgere, og at vi så tog folk ind via kvote. Men i en situation, hvor EU ikke har haft styr på sine ydre grænser og vi derfor har haft en stigning i antallet af spontane asylansøgere – nu er vi så ved at få det under kontrol – kan vi jo ikke både have vores bagdør og vores fordør stående åben, hvis jeg må sige det på den måde. Altså, fordø-

ren ville være, at vi havde et system, hvor der var styr på EU's ydre grænser, man søgte ikke spontant asyl, man søgte ind via et kvotesystem – det ville være en fordør, altså FN's kvoteflygtningesystem. Bagdøren i det her billede, jeg nu står og finder på, er det her spontane influx, hvor man altså kommer hele vejen fra Afrika, Afghanistan eller et andet sted og hele vejen op i Europa, og pludselig står man så i Danmark og har noget, der minder om et retskrav.

Jeg så hellere, at folk kom ind ad fordøren, men det kræver jo, at vi får lukket bagdøren først, for vi kan ikke både det ene og det andet, for antal betyder noget. Og det er jo også der, debatten har flyttet sig i Danmark over en årrække. Jeg hører ingen partier, der siger, at antal ikke betyder noget. Det kniber så lidt med at få venstrefløjten til at sige, hvor mange vi så har plads til, for hver gang vi andre strammer, strammer vi for meget. Men antal betyder noget.

Kl. 12:19

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Spørgeren.

Kl. 12:19

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

For det første: Netop i en situation, hvor der er historisk mange mennesker på flugt, hvilket statsministeren jo også peger på, er det så ikke netop vigtigt at prioritere at satse på at styrke det system, FN's kvoteflygtningesystem, som er en måde at sikre fordør frem for bagdør, for nu at blive i statsministerens billede?

For det andet: Lige nu er asyltallet lavt – så kan vi diskutere, hvad det skyldes. Jeg tror, at en hovedårsag er, at Balkanruten er lukket og aftalen med Tyrkiet, men jeg tror også, at familiesammenføringsstramningerne betyder noget, også selv om jeg er uenig med dem, men uanset hvad er antallet af asylansøgere lavt i Danmark nu. Hvor langt skal det ned, før Danmark igen kan tage kvoteflygtninge?

Kl. 12:20

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Statsministeren.

Kl. 12:20

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Vi skal først og fremmest have sikkerhed i forhold til det fald, vi har set og arbejdet hårdt for at opnå. Og jeg er enig i, at det er en kombination af nogle tiltag, der er taget internationalt, bl.a. at Balkanruten er lukket ned, men jo også, som fru Johanne Schmidt-Nielsen siger, tiltag, som vi selv har taget, i forhold til opholdsvilkår, som har en betydning, og som også er forklaringen på, at man kan se, at søgemønstrene til de europæiske lande er forskellige. Danmark er jo ikke det første land, man møder, hvis man kommer fra f.eks. Afghanistan. Man går igennem mange lande, og så lægger man sin asylansøgning et eller andet sted, og det gør man med en mindre tilbøjelighed i Danmark nu, end man gjorde før, og det skyldes jo vores opstramninger.

Men vi skal jo have sikker grund under fødderne. Det er ikke lang tid siden, vi var nødt til i vores langtidspaner at operere med tanken om, at der skulle komme 25.000 asylansøgere om året. 25.000! Det har vi så heldigvis fået under kontrol, og tallet faldt sidste år til omkring 6.000, og vi planlægger nu økonomisk efter et tal, der hedder 10.000, som vil være en belastning for vores økonomi, og som også vil presse vores velfærdsrammer ude i kommunerne. Det tal skal længere ned. Og jeg glæder mig over, at vi det sidste halve års tid har set meget lave tal, men der er jo stadig væk udfordringer. Der er den vestlige Middelhavsrute, og der er en række andre ting, der gør, at det her skal holdes under stærk observation, og vi har ikke så meget kontrol over det og set så lave tal igennem så lang tid, at der endnu er basis for at sige, at vi også tager kvoteflygtninge.

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Så er det fru Susanne Eilersen fra Dansk Folkeparti.

Kl. 12:21

gende sammen med alle andre unge mennesker, og at man så bagefter skal til at sørge for, at hun får tørklædet af. Kan statsministeren ikke give mig ret i det?

Kl. 12:24

Kl. 12:21

Susanne Eilersen (DF):

Tak for det. Og tak for statsministerens tale. Der er jo mange ting, som vi kan stå her og blive enige om, altså at social kontrol og parallelsamfund er noget skidt, og at det skal vi gøre noget ved. Det er bare det, at vi måske i Dansk Folkeparti synes, at man ikke rigtig gør så meget ved det, som vi godt kunne tænke os. Og derfor vil jeg spørge statsministeren, om han nogen sinde tror, at vi kan komme social kontrol og parallelsamfund til livs uden at skulle lovgive om det.

Kl. 12:22

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Statsministeren.

Kl. 12:22

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Nej, det tror jeg da ikke, og det er også derfor, vi lovgiver, og jo altså har gjort det i en række omgange, hvor vi jo bl.a. har strammet en række straffebestemmelser. Det er derfor, vi lavede en pakke her sidste år omkring religiøse forkyndere, og det er derfor, vi f.eks. har sagt, at man straffes, hvis man påtvinger andre at bære bestemte religiøse symboler. Så vi *har* jo lovgivet.

Det, diskussionen går på her i dag, er, hvordan vi i givet fald på en klog måde kan lovgive mere med effekt. Og der må jeg bare sige, at hvis jeg virkelig troede på, at man ved at sige, at det er ulovligt at tage et tørklæde på, så fik løst, kan man sige, de underliggende problemer, som jeg tror vi fuldstændig deler en analyse af er der, ja, så for min skyld måske ingen alarm. Men jeg tror ikke, at det at fjerne symbolet får problemet til at gå væk. Det er den ene ting.

Den anden ting er, at det tager noget med sig, for når vi snakker danske værdier, har vi jo også nogle grundlæggende værdier, der handler om ligebehandling, om religionsfrihed og andet, og vi har i øvrigt også en grundlov, som vi skal tage højde for. Og vi kunne meget vel risikere at komme i en situation, hvor det, at vi ville lovgive i forhold til noget, som vi så her måske kunne blive enige om at vi helst ikke ville se på gaden, så førte til af de grunde, jeg her har nævnt, at vi også måtte lade den her lovgivning gælde symboler, som vi måske intuitivt gerne ville se. Det er jo den kompleksitet, der er i det her. Og jeg beklager meget at drage den frem, for jeg er helt med på, at det var meget, meget enklere og lettere og ville virke meget mere handlekraftigt, hvis man bare kunne sige: Vi vil ikke se de der ting, det er forbudt ved lov.

Kl. 12:24

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Spørgeren.

Kl. 12:24

Susanne Eilersen (DF):

Heldigvis står der i regeringsgrundlaget, at vi er et kristent land, og mig bekendt har vi religionsfrihed, men ikke religionslighed. Men lad nu det ligge.

Vi bruger forebyggelse rigtig, rigtig mange steder, og jeg kunne godt tænke mig, at statsministeren tog den hat på og sagde: Det er bedre at forebygge og gå ind og sige til forældrene, at der altså er nogle retningslinjer her i landet, hvor piger skal deltage i lejrskoler, svømning, gymnastik og alt muligt andet, end det er at helbrede. Jeg mener, det er bedre at forebygge, at en pige på 8 år får tørklæde på, end at hun skal være i et parallelsamfund og ikke være aktivt delta-

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Statsministeren.

Kl. 12:24

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jamen jeg er helt enig i, at det er bedre at forebygge end at helbrede, og det gælder i alle livets sammenhænge, hvad enten vi snakker økonomi – og jeg håber, at spørgerens eget parti også vil være med til, at vi får foretaget en række justeringer af vores økonomi, der gør, at den ikke bliver syg på den lange bane – eller sundhedspolitik, ligesom det gælder her. Og derfor skal vi også tage fat, så det gælder fra barnsben af – det er jeg sådan set meget enig i.

Men et forbud, der hedder, at piger under en vis alder ikke må bære tørklæde i det åbne rum, vil jo ikke i sig selv betyde, at der er sikkerhed for, at de så ikke har det på, når de kommer hjem igen – altså, det kan jo også medføre isolation. Så jeg tror, at den forebyggelse, vi skal tage fat om, er at sørge for at drage aktiv omsorg for, at alle lærer at tale dansk, at alle fra barnsben bliver tvunget ind i nogle fællesskaber, hvor der også er danske børn og unge, og at man, som spørgeren er inde på, kommer med på lejrskoler og den slags ting. Det er da det, det handler om for mig at se, mere end om tørklædet som en symbolsk ting. Og det, der virkelig bekymrer mig, er, når jeg oplever, at nogle af de unge drenge – og undskyld, at jeg taler meget om drenge, men det er sådan en passion, jeg har – som dem, jeg mødte i går, tager samfundets signaler ned på den måde, at meget, meget uhensigtsmæssig adfærd kan man bare have, og at man kan grine politiet op i ansigtet.

Med hvilken styrke skal vi så sætte ind over for dem? Du skal passe din skole, du skal lave dine lektier, du skal gå til fodbold i B 1909, du skal sørge for at komme ud og få en praktikplads, du skal sørge for at få et arbejde til almindelig overenskomstsmæssig løn, og så skal du glemme, at dine ældre fætre med store guldkæder ligger og kører rundt i store BMW'er, og at samfundet ikke rigtig handler på det? Altså, det synes jeg da er langt, langt mere alvorligt end den her tørklædediskussion. Men det ene udelukker selvfølgelig ikke det andet.

Kl. 12:26

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Så tror jeg, vi prøver en socialdemokrat, nemlig hr. Dan Jørgensen. Værsgo.

Kl. 12:27

Dan Jørgensen (S):

Tak for det, og stor ros til statsministeren for det svar. Jeg vil sige til det der med at gå til fodbold i B 1909, at jeg selv er fra Fyn, og at jeg måske nu synes, at OB er et mere oplagt valg, men fred være med det. Jeg er i hvert fald indholdsmæssigt fuldstændig enig. Jeg vil i det hele taget sige, at den her debat i dag jo faktisk har afspejlet en ret stor enighed på tværs af det politiske spektrum om, hvad for nogle værdier der er vigtige, og også et langt stykke hen ad vejen, hvad vi skal gøre. Der er dog én ting, hvor vi måske er lidt uenige, og det er i forhold til det forslag, som mit parti har fremsat, nemlig at det ikke kun er de unge drenge, vi skal beskæftige os med – det er også vigtigt – men også de kvinder, som ikke er inde på arbejdsmarkedet. Kunne statsministeren ikke redegøre for Venstres holdning til vores forslag om simpelt hen at give dem et uddannelsespålæg?

Tredje næstformand (Christian Juhl):
Statsministeren.

Kl. 12:27

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jo. Jeg er jo ikke selv fynbo, så jeg skal ikke blande mig i en rivalisering mellem B 1909 og OB. Men jeg kan gøre rede for regeringens position, og den omfatter så også mit eget parti, Venstre, og det er, at folk, hvis de er arbejdsmarkedsparate, skal arbejde. Så jeg har klart det udgangspunkt, at vi jo ikke kan acceptere, at kvinder – og for den sags skyld også mænd – med anden etnisk baggrund går rundt på kontanthjælp derhjemme og ikke er en del af det omkringliggende samfund, hvis de i øvrigt kan arbejde. Men løsningen er jo ikke at sende dem på hygiejnekursus, med al respekt; løsningen er at sørge for, at de kommer ud at arbejde – ud at arbejde – med de kvalifikationer de har, for hvis de er arbejdsmarkedsparate, kan de også arbejde.

Vi står i en situation netop nu, fordi det går godt i Danmark og beskæftigelsen er høj, at vi ikke i 40 år har haft en lavere ledighed, når vi fraregner 2 år under overophedningen, lige før finanskrisen ramte os. Vi har det dilemma, at vi tager stadig mere udenlandsk arbejdskraft ind, samtidig med at vi har folk gående på passiv forsørgelse, og vi kan se, når vi ser på kontanthjælpsægterparrene, at folk med anden etnisk baggrund i den grad er overrepræsenteret. Jeg kan ikke huske alle tal i hovedet, men vi snakker jo om et tal oppe i firserne, når vi snakker procenter, med hensyn til hvor stor en andel af ægteparrene der har en anden etnisk baggrund end dansk, og derfor skal de ud at arbejde. De skal ikke på hygiejnekursus sammen med ti andre fra den samme bebyggelse, men de skal ud at arbejde.

Kl. 12:29

Tredje næstformand (Christian Juhl):
Spørgeren.

Kl. 12:29

Dan Jørgensen (S):

Det er vi da enige i. Vi vil da helst have, at de kommer direkte i arbejde, og det er fint nok. Det tror jeg bare at statsministeren har sagt rigtig mange gange før, og at også andre statsministre før ham har sagt i 30 år, men hvad nytter det at sige det, hvis man ikke er villig til at gøre det, der skal til? Vi har jo faktisk indført noget lignende i Danmark i dag, altså et uddannelsespålæg for unge danskere under 30 år, som har vist sig at virke, og som jeg da også tror regeringen bakker op om. Så hvorfor er det, at det virker for en gruppe, men at det ikke vil virke for den her gruppe? Og så kan statsministeren da godt tale sådan lidt hånligt om et hygiejnekursus, men jeg brugte det faktisk som et ret konkret eksempel. For vi ved, at der er mange af de her indvandrerkvinder, som arbejder i køkkener, og at det måske bare lige er det der lille skub, der skal til, for at de kan komme ind i servicebranchen. Det kunne selvfølgelig også være en anden type kursus, men det er bare for at sige, at vi jo her ikke taler om lange videregående uddannelser. Vi taler måske om en kortere uddannelse, som kan være det, der skal til, for at få dem ud på arbejdsmarkedet.

Kl. 12:30

Tredje næstformand (Christian Juhl):
Statsministeren.

Kl. 12:30

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg er helt enig i, at det ikke er nok at sige tingene, hvis ikke man gør noget ved det. Det er også derfor, vi gør noget ved det. Det er jo derfor, vi har lavet et kontanthjælpsloft, og det er derfor, vi har lavet

en 225-timersregel. Det er ting, som jeg så ikke ved om ville stå, hvis flertallet i det her Folketing skiftede. Jeg kan forstå, at man i Det Radikale Venstre og til venstre for det mener, at de her ting skal fjernes. Socialdemokratiet har været imod, da vi lavede det, og vil ikke give nogen som helst melding på, om det så skal laves om, hvis man fik magt, som man har agt. Så det svæver jo totalt i det uvisse, men det er jo om at gøre noget ved det, og jeg vil da gerne helt åbent sige, at det også er båret af, at vi kan se, at der i det stigende antal kontanthjælpsægterpar, der har været, i højere og højere grad er en etnisk slagside, i den forstand at der er et stadig større antal af kontanthjælpsægterpar, som altså har en anden etnisk baggrund end dansk, en anden etnisk baggrund end en vestlig. Og derfor gemmer der sig nede bagved et kulturelt problem, og det skal vi gøre noget ved, og den effektive metode at gøre det på er simpelt hen at indrette systemerne sådan, at vi, altså også økonomisk, motiverer de her ægtepar til at gå i beskæftigelse. Det er regeringens politik, og det er jo den politik, der ville blive bragt i fare, hvis det, der er i dag er mindretallet, blev et flertal.

Kl. 12:31

Tredje næstformand (Christian Juhl):
Den næste er hr. René Gade fra Alternativet.

Kl. 12:31

René Gade (ALT):

Tak, og tak for debatten. Der har været rigtig mange gode indlæg i dag, og jeg ved ikke, om jeg er blevet klogere, men jeg synes i hvert fald, at jeg er blevet glad for netop den enighed, der har været i mange situationer. Hver gang jeg hører Venstres ordfører på området, hr. Jakob Ellemann-Jensen, eller statsministeren udtale sig i flere minutter ad gangen – i modsætning til når det kun lige er kort i pressen – så bliver jeg altid så glad, for det er jo rigtigt for pokker. De herrer samler os – også i dag fra talerstolen.

Derfor kunne jeg godt tænke mig at stille et spørgsmål til statsministeren: Selv om der kan være uenighed om, hvordan vi skal gøre tingene, og hvilken politik der skal føres, kunne man så ikke i Venstre kigge lidt tilbage og så sige: Vi vil ikke tale så meget om en strammerkurs, men mere om en oplysningskurs? For de elementer, der kommer fra statsministeren i dag, er, at man skal forstå, hvad det bagvedliggende problem er, i stedet for kun at behandle symptomerne. Altså, hvis vi kunne komme med det standpunkt her fra Folketinget, at vi i højere grad vil prøve at hjælpe hinanden med det, kan vi være nok så uenige om analysen og grine lidt ad hinanden på venstrefløj og højrefløj. Men hvis vi bare var enige om analysen, tror jeg, vi ville oplyse danskerne – og os selv – på en måde, der gjorde, at vi ville kunne træffe langt bedre beslutninger og undgå den her splittelse, der er.

Kl. 12:33

Tredje næstformand (Christian Juhl):
Statsministeren.

Kl. 12:33

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Tak for det. Det kan være, at svaret ligger i den her betragtning om, at det er, hver gang man hører os tale flere minutter ad gangen – og det gør vi jo gerne! Og jo flere steder, man kan inviteres til at få lov at tale flere minutter ad gangen, i stedet for sound bites på 15 sekunder, jo gladede bliver jeg. Det kan godt være, at tv-seerne og nyhedsjournalisterne bliver desto mere slukørede, men det er jo nok et vilkår.

Men der er jo den alvor nede bag ved det, at det er rigtigt, at i sådan en nyhedsmættet debat, som vi har i Danmark, kan nuancerne hurtigt forsvinde, og det er sjældent, der er plads til mere end én vinke ad gangen. Og så bliver det enten det ene eller det andet. Jeg til-

lader mig altså at stå på to ben og have to øjne åbne også i den her debat.

Ja, der er godt nok udfordringer, og ja – for også at foregribe senere spørgsmål – det er også til at få øje på, at der konkret knytter sig flere problemer til islam end til den moderne fortolkning af kristendommen, vi har i Danmark. Det er helt åbenlyst, og det er tunge problemer. Men det kan bare ikke nytte, at vi kun kigger på det; der er også den anden side af den mønt, der også handler om, at folk faktisk kan være muslimer og samtidig have en helt åben ambition om at leve i et samfund, der egentlig er så verdsligt som det danske, med alle de frihedsrettigheder, vi har. Og hvis vi kun taler til det ene eller taler til det andet, taler vi forbi problemet.

Det er jo derfor, mit eget parti selv gik til valg på det synspunkt, der hedder: Vi ønsker et åbent Danmark for dem, der kan og vil, men vi ønsker et lukket Danmark for dem, der ikke vil. For vi må gøre begge dele samtidig.

Kl. 12:34

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Jeg tror, den rigtige formand her ville have sagt, der er 1 minuts tale tid i første omgang og så ½ minut, uanset hvor mange nuancer man så går glip af. Men sådan er det.

Værsgo til det andet spørgsmål.

Kl. 12:35

René Gade (ALT):

Jeg siger tak for et fyldigt svar, og jeg skal nok gøre det kort. Jeg vil igen spørge til strammerkursen eller strammerkampagnen, når vi netop har erkendelsen af, at det er meget få nuancer, der kommer med i medierne, for så mener jeg også, at man har et ansvar for som regering at undlade at fostre disse misforståelser og denne splittelse ved ikke gentagne gange er tale om en strammerkurs som noget entydigt godt. Jeg er helt med på, at der skal ske stramninger nu og her enkelte steder, men hvordan vi så gør det, og om stramningerne er i forhold til at lukke folk ude eller at oplyse de folk og sikre sig, at de kommer på rette kurs, kan vi så være uenige om.

Kl. 12:35

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Statsministeren.

Kl. 12:35

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jamen det er jo trist, hvis det i virkeligheden er Folketingets taletidsregler, der så gør, at vi ikke får nuancerne i debatten, men dem må vi respektere; dem har vi selv lavet, og så kan vi jo ikke klage over, at journalisterne vil have korte svar. Jeg har 30 sekunder.

Det er ikke det ene eller det andet, det er begge dele – og det er så en gentagelse. Jeg talte med en tidligere islamist, som har revurderet sit syn på alting, og som gav mig dette råd:

Hvis vi skal løse det her, skal du gøre det, at du i al hemmelighed instruerer politiet og alle myndighederne om at slå hårdt ned på det hele og sætte folk i fængsel osv., og så skal du i al åbenhed tage ud i de her byområder og række hånden frem til de unge mennesker, som egentlig gerne vil Danmark. For det, at du slår hårdt ned, bliver misbragt i de her miljøer til at skræmme dem, der egentlig gerne vil Danmark, til at sige: I kan selv se, de kan ikke lide os.

Det er jo et godt råd, bortset fra at det ikke kan effektueres, for der findes ligesom ikke den metode, hvor vi i al hemmelighed kan give politiet øgede kompetencer til at slå ned på de her gangstere eller i al hemmelighed kan sørge for, at vores retsvæsen slår ned på religiøse forkyndere, der misbruger vores ytringsfrihed. Derfor skal de der stramninger jo foretages i det åbne rum. Men jeg er meget, meget opmærksom på, at de her stramninger i det åbne rum også hos nogle bliver misbragt til at sende det her forkerte signal til de unge,

jeg møder på min vej, som har en anden etnisk baggrund og som gerne vil Danmark. Det kan jo ikke være anderledes. Altså, vi lever i et åbent demokrati, og så har vi bare alle sammen et ansvar for at få udtrykt os med nuancer.

Kl. 12:37

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Så er det hr. Claus Kvist Hansen.

Kl. 12:37

Claus Kvist Hansen (DF):

Tak for det, og tak for mange gode ord fra statsministeren. Statsministeren har adskillige gange her i dag refereret til et besøg i Vollsmose i går, så vidt jeg forstår, og nu deltog jeg jo ikke, men sådan som jeg har forstået det, blev statsministeren opsøgt af en bandeleder derude, som gav hånd til statsministeren. Jeg ved selvfølgelig ikke, hvordan statsministeren oplevede det, men set med mine og mange andres øjne, er det en ydmygelse af statsministeren og en ydmygelse af autoriteter. Set med mine øjne var det faktisk sådan, at her har vi en bandeleder, der går frem og siger: Her bestemmer jeg, velkommen, hr. minister, farvel igen, men jeg bestemmer her.

Jeg håber selvfølgelig, jeg tager fejl. Hvordan var statsministerens oplevelse af at have trykket hånd med en bandeleder?

Kl. 12:38

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Statsministeren.

Kl. 12:38

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det var absolut en meget ubehagelig oplevelse, som desværre ikke stod klart for mig i situationen, for jeg er hverken på fornavn eller efternavn med landets kriminelle, og jeg har heller ikke deres ansigter stående klart for mig, så jeg havde ikke nogen anden oplevelse, end at der kom en mand og trykkede mig i hånden. Og min mor har opdraget mig på den måde, at når folk rækker hånden frem og siger goddag, så jeg rækker jeg også min frem og siger goddag.

Når det er sagt, er jeg da sådan set lidt enig i den analyse, der her bliver lavet, for det er da ikke i orden. Det er da ikke i orden, at repræsentanter for et kriminaliseret miljø på den måde forsøger at tage ejerskab og skal være de første, der byder en minister – her var det så mig – velkommen i et boligområde. Det er da ikke i orden, og det er da et symptom på, at der er et eller andet, der er galt. Derfor har jeg også udtrykt ærgrelse over, at jeg ikke vidste, at det var en høj-kriminel, jeg trykkede i hånden, for så ville jeg jo ikke have sagt tak, så ville jeg have sagt, hvad jeg mente om ham, nemlig at det er helt, helt utilstedeligt, at den form for opførsel kaster lange, lange skygger over en masse børn og unge i en bydel i Odense, som faktisk har den samme ambition som børn og unge i alle mulige andre bydele i Danmark, nemlig at passe deres skole, have fritidsaktiviteter, have et fritidsjob, lære noget mere, komme ud engang og få et arbejde og stifte en familie.

Det er da absolut ikke i orden, så det var bestemt ikke nogen behagelig oplevelse. Bortset fra at jeg i situationen ikke vidste, det var ubehageligt; det stod mig først klart bagefter.

Kl. 12:40

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Spørgeren.

Kl. 12:40

Claus Kvist Hansen (DF):

Tak for det. Jeg bebrejder naturligvis ikke statsministeren at blive opsøgt af en kriminel. Men det får mig til at tænke lidt på, hvad jeg for en halv time siden talte med hr. Jakob Ellemann-Jensen om,

nemlig at nogle gange er det måske meget godt, at man kommer nogle vanskeligheder i forkøbet ved at være lidt hård i lovgivningen, sådan med forebyggende karakter, i stedet for som nu at stå og konstatere, at her er sket et skred. Den situation, som statsministeren oplevede i går, er jo for mig et udtryk for, at der er sket et skred. Jeg håber selvfølgelig så, at statsministeren i fremtidig lovgivning så også vil have det forebyggende sigte med i betragtning fremfor udelukkende det efterfølgende, nemlig det reparerende sigte.

Kl. 12:40

Tredje næstformand (Christian Juhl):
Statsministeren.

Kl. 12:40

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg er helt enig, og det er også derfor, at vi i alle de år, vi har haft mulighed for at sidde i regeringskontorerne, har strammet op på både udlændingelovgivning, men også på retspolitikken og gerne vil gøre det fortsat.

I forhold til det meget konkrete her vil justitsministeren inden længe præsentere en bande- og rockerpakke, som jo har det sigte at kunne slå hårdere ned på de her gangstermiljøer. Det er så, uanset om det er gangstermiljøer, der er funderet i noget andet etnisk end dansk, eller om det er rockerbander med danskere. Det skal der slås hårdere ned på.

Noget af det, vi bl.a. kommer til at se på, er vores måde for effektivt at sætte det igennem, vi allerede har besluttet. Vi har f.eks. besluttet muligheden for at lave zoneforbud, og så igen, fordi vi lever i en retsstat, er der en retlig prøvelse af disse forbud og sådan noget, som gør, at det måske er svært at få til at virke, fuldstændig som vi tænkte det skulle, da vi vedtog det, og der skal vi da se på, hvordan vi kan stramme det op. For vi kan da ikke have et system, hvor landets politimyndigheder ikke kan sætte sig igennem i situationen over for kriminelle, for det sender et forkert signal, ikke bare til de kriminelle, men også til de børn og unge, der står og ser på, hvis man i situationen omkostningsfrit kan gøre noget, som man ikke må gøre, og så sker der umiddelbart ingenting, og så river man bare sin bøde i stykker, fordi man har en insolvenserklæring i baglommen eller noget andet. Det skal vi da have gjort noget ved.

Kl. 12:42

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Tak til statsministeren. Og jeg vil sige, at heldigvis er der ikke nogen straf for at bruge for meget tid. Der er jo en væsentlig forskel på kriminalitet og så at tage ordet her. Men jeg vil gerne sige tak til alle spørgere og statsministeren for meget grundige og nuancerede spørgsmål og svar.

Så har ordføreren for forespørgerne, hr. Søren Espersen, bedt om ordet i anden runde. Og de ordførere, der ønsker ordet i anden runde, vil vi gerne høre fra nu her under hr. Søren Espersens tale. Værsgo.

Kl. 12:43

(Ordfører for forespørgerne)

Søren Espersen (DF):

Tak. Det bliver meget kort. Jeg vil gerne sige tak for en spændende debat og i øvrigt også beklage, at jeg i forhold til Alternativets ordfører, hr. René Gade, som påpeget af formanden, rettede et personligt angreb. Det var ikke tilsigtet. Det var i kampens hede, kan man sige, og det beklager jeg. Det er altid interessant for mig at lytte til hr. René Gade, og vi har et umådelig godt forhold til hinanden, er det mit indtryk. Så meget om det.

Over for statsministeren vil jeg kvittere for, at der bliver gjort en indsats for netop at få styr på indvandringen, som det blev sagt. Og vi er i øvrigt også positive over for, at der blev givet tilsagn om yderligere stramninger, hvor man kan finde mulighed for det. Hvad

angår spørgsmålet om de religiøse symboler, som hr. Martin Henriksen rejste, vil jeg sige, at Frankrig jo har gjort det. Frankrig har skabt en mulighed. Det kan da godt ske, at statsministeren har ret i, at det så ikke nødvendigvis flytter noget på den lange bane, men den pige, som slipper for at gå med det slør i skoletiden, når hun er sammen med kammeraterne, kan det godt ske at man gør en kæmpe tjeneste. Så må man bagefter vurdere, om det også har en effekt derudover.

Til fru Johanne Schmidt-Nielsen har jeg bare en lille bemærkning. Hun sagde på et tidspunkt, at vi har historisk mange mennesker på flugt nu. Jeg læste forleden, at der på samtlige tidspunkter siden 1945 til stadighed har været mindst 40 millioner flygtninge rundt om i verden. Jeg tror, der er 45 eller 50 millioner nu, så det er ikke sådan, at vi ikke har haft et flygtningeproblem før. Det er bare blevet enormt meget nemmere at komme omkring, end det var før.

Jeg vil sige om det med beskæftigelsen og arbejdsmarkedsudannelserne, at jeg synes, der generelt blev lagt utrolig meget vægt på den del af det. Det er lidt banalt at komme med det eksempel, men altså, samtlige terrorister fra 9/11 var veluddannede folk og integreret i stor stil. Ingen i deres omgangskreds havde nogen idé om noget som helst. Det var Koranen, der drev dem – det sagde de selv – til at begå deres forbrydelse. Derfor skal vi ikke lægge for meget vægt på det. Det er selvfølgelig godt, at folk, som er her permanent, kommer i arbejde; det er der ikke nogen der synes ikke er en god idé, men at det skulle afværge radikaliserings, mener jeg ikke der er noget som helst belæg for at sige. Arbejde fra dag et er vi jo også modstandere af. Det er simpelt hen en forkert måde, for det er netop en indgang til, at mange så kommer til at blive, og det har været deres idé med det.

Et åbent land er nævnt af mange. Det vil man have, og det vil jeg også gerne have. Jeg vil bare gerne tilbage til den tid, hvor det var muligt at sige, hvem vi vil have ind, og hvem vi ikke vil have ind. Jeg mener, der er sket mange, mange ting både inden for Det Europæiske Fællesskab, men jo også i det, der ligger udenom, der har gjort, at det er blevet betydelig meget nemmere at komme ind. Vi skal tiltrække dygtig arbejdskraft rundt omkring fra, selvfølgelig skal vi da det, og det vil jeg også hævde at vi til enhver tid har gjort.

Vi vil også gerne sende studerende til udlandet for at studere, og det har vi altså også til enhver tid gjort. Absalon studerede ved Sorbonne i 1100-tallet. Det var lang tid før, vi kom ind i EU, og det gik ganske udmærket. Og siden ham har der altså været bunker. Selv fra min egen sådan ikke alt for perifere omgangskreds kan jeg nævne tre eller fire, som, inden der overhovedet blev tænkt på EU, studerede ved universiteterne Oxford og Sorbonne osv. Og vi havde folk her.

Der søges skabt, og det synes jeg er ærgerligt, en myte om, at nu skal vi altså lukke os inde, ligesom vi gjorde tidligere. Det gjorde vi ikke tidligere. Jeg nævnte selv min kones og mange af hendes engelske venners indtog i Danmark, som gik utrolig nemt og smertefrit. Jeg boede selv i England en årrække og skulle så sidde i 3 timer nede på Lunar House i Croydon, og så fik jeg lov til at være der. Det var ikke noget stort offer at gøre det, og det gik altså ganske udmærket, også inden EU's frie marked. Men det er bare en lille konstatering.

Så er der fornægtelsen. Ordførerne her har generelt vældig svært ved at acceptere, at islam altså udgør et særskilt problem. Statsministeren sagde det – men ikke så direkte som det her – nemlig at det er klart, at der er flere problemer med muslimske tilflyttere, end der er med alle mulige andre. Og der må jeg sige – ja, det er sådan noget, jeg har læst – at for alkoholikere er der en fornægtelsesperiode, hvor man ikke vil være ved, hvad det er, der foregår, men bare afviser, at det har noget som helst med alkoholisme at gøre. Så kommer der en erkendelse på et tidspunkt, og så finder man ud af, at det måske er rigtigt. Og efter det kommer mulighederne.

Men hvis ikke vi vil erkende det, og hvis ikke vi kan få over vores læber at sige, at islam udgør et problem i Danmark og i den vest-

lige verden, så kan vi ikke på den måde gøre noget. Det behøver ikke nødvendigvis betyde, at vi så kyler alle muslimer ud af Danmark. Det er der ikke nogen der ønsker. Det behøver bare betyde, at vi får en erkendelse af, hvad det er, vi har med at gøre, og så sætter ind dér og ikke bruger en hel masse energi på at tale om alle mulige forskellige andre ting. Jeg håber, det kan blive løst. Der er ingen, der ønsker, at det ikke skal løses.

Hr. Jakob Ellemann-Jensen sagde, at frygten ikke må styre. Jeg er enig, men jeg vil så sige, at fornægtelsen heller ikke må styre. Vi er jo ikke frygtsomme af natur i vores parti, vi vil bare gerne gøre noget ved tingene på en ordentlig måde og ikke buse frem – det er slet ikke vores holdning – med en damptrømler.

Sluttelig vil jeg sige, at jeg havde ønsket, I kunne bakke op om vores forslag til vedtagelse, hvor der egentlig bare står, og det skal være min sidste bemærkning:

»Folketinget pålægger ... regeringen at foretage de nødvendige ændringer, hvor det er muligt – i første omgang så det ikke længere vil være muligt for offentlige institutioner at diskriminere danskere, dansk tradition og dansk kultur til fordel for andre ... kulturelle traditioner«.

Det er jo ikke så slemt endda, men det gik ikke. Tak for en god og spændende debat, og god weekend.

Kl. 12:49

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Jamen der er lige et enkelt spørgsmål, inden hr. Søren Espersen får lov til at forlade talerstolen, nemlig fra fru Johanne Schmidt-Nielsen.

Kl. 12:49

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Det er såmænd ikke et spørgsmål, men bare en kommentar til hr. Søren Espersen. FN er kommet med en rapport i juni sidste år, hvori man slår fast, at omkring 65 millioner mennesker er på flugt i verden. En del af dem er internt fordrevne i egne lande, og andre er tvunget på flugt fra det land, de kommer fra. Det er ikke sådan, at tallet har været på så højt et niveau mange år i træk, det er et meget højt antal mennesker, som er tvunget på flugt nu. Så vi står i en særlig situation. Der har ikke stabilt over en lang årrække været 65 millioner på flugt i verden.

Kl. 12:50

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Ordføreren.

Kl. 12:50

Søren Espersen (DF):

Nej, men hvis jeg har sagt et forkert tal, så beklager jeg. Det, jeg egentlig holdt mig til, var, at der ikke på noget tidspunkt siden anden verdenskrig – det er det, jeg har set – har været under 40 millioner både eksternt fordrevne og internt fordrevne. Det er i sig selv et kolossalt stort tal, der så, ja, det erkender jeg, er større nu, men muligheden for netop at komme omkring er jo nu blevet af en sådan karakter, at det er problemet i sig selv. Det var det jo ikke i 1945. Der kunne man jo ikke lige tage flyveren alle mulige steder fra. Det er vel det, der egentlig er forskellen.

Men hvis jeg har sagt et forkert tal, så beklager jeg.

Kl. 12:51

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Spørgeren? Så vil jeg gerne sige tak.

Der er jo en særlig regel, når vi har haft forespørgsler, og det er, at statsministeren har ret til det sidste ord, hvis han ønsker det. Det gør han ikke. Det er nemlig heller ikke en pligt.

Da der ikke er flere, som har bedt om ordet, er forhandlingerne sluttet.

Afstemningen om de fremsatte forslag til vedtagelse vil som nævnt først finde sted torsdag den 26. januar 2017.

Kl. 12:51

Meddelelser fra formanden

Tredje næstformand (Christian Juhl):

Så har vi nogle anmeldelser i dag, fredag den 20. januar 2017:

Udenrigsministeren (Anders Samuelsen):

Beslutningsforslag nr. B 56 (Forslag til folketingsbeslutning om dansk militært bidrag til amerikansk hangarskibsgruppe, herunder til støtte for den internationale koalitions indsats mod ISIL i Irak og Syrien samt fremme af maritim sikkerhed).

Christine Antorini (S), Bruno Jerup (EL), Carolina Magdalene Maier (ALT), Marianne Jelved (RV) og Jacob Mark (SF) m.fl.:

Forespørgsel nr. F 34 (Hvad vil undervisningsministeren og uddannelses- og forskningsministeren gøre for at øge den sociale mobilitet gennem uddannelse?).

Titler på de anmeldte sager vil fremgå af www.folketingstidende.dk (jf. ovenfor).

Der er så ikke mere at foretage i dette møde ud over at sige tak til alle deltagere for dagens indsats i folkestyrets tjeneste. Jeg vil ønske alle en god weekend.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 24. januar 2017, kl. 14.00.

Jeg henviser til den dagsorden, der fremgår af Folketingets hjemmeside. Jeg skal i øvrigt henviser til ugeplanen, der fremgår af Folketingets hjemmeside.

Mødet er hævet. (Kl. 12:52).